

Arrest

**nr. 336 539 van 25 november 2025
in de zaak RvV X / VIII**

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. STAES
Amerikalei 122/14
2000 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn, op 11 april 2025 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de minister van Asiel en Migratie van 12 maart 2025 tot beëindiging van het verblijf.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 augustus 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 september 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. FAES, die loco advocaat P. STAES verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat O. SOZEN, die loco advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. In september 2004 komt verzoeker – samen met zijn moeder, stiefvader en zus – naar België. Op 26 oktober 2004 wordt voor verzoeker, op dat ogenblik nog minderjarig, een aanvraag tot vestiging ingediend als stiefzoon van een Unieburger. Het verblijfsrecht wordt erkend voor het hele gezin.

1.2. Op 13 oktober 2009 wordt verzoeker in het bezit gesteld van een E+-kaart.

1.3. Op 12 maart 2025 beslist de minister van Asiel en Migratie tot beëindiging van het verblijf van verzoeker. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Krachtens artikel 44bis § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gemaakt aan uw verblijf, om de volgende redenen:

Op 12.10.2001 trad uw moeder ([S.P.J.M.], geboren te [...], Nederland op [...], van Nederlandse nationaliteit) te Rotterdam in het huwelijk met [V.L.S.R.] (geboren te [...] op [...], van Nederlandse nationaliteit).

Volgens het inlichtingenblad van de gemeente zou u samen met uw moeder, uw stiefvader en uw zus ([Y.M.], geboren te [E.] op [...], van Nederlandse nationaliteit) op 17.09.2004 in België aangekomen zijn.

Op 26.10.2004 diende uw stiefvader te Malle een "Aanvraag tot vestiging als werknemer" (bijlage 19) in. Uw moeder diende diezelfde dag een "Aanvraag tot vestiging als echtgenote" (bijlage 19) in. Voor u en uw zus werd een "Aanvraag tot vestiging als stiefzoon en stiefdochter van [V.L.S.R.]" (bijlage 19) ingediend. U werd op 26.10.2004 ingeschreven in het vreemdelingenregister en in het bezit gesteld van een identiteitskaart voor kind.

Sinds 26.03.2005 bent u ingeschreven in het bevolkingsregister.

Bij vonnis van 22.06.2009 werd door de jeugdrechtbank van Antwerpen een maatregel van berisping genomen daar u zich plichtig maakte aan vernieling of beschadiging van roerende eigendommen met behulp van geweld of bedreiging.

Bij verstekvonnis van 16.11.2010 werd door de jeugdrechtbank van Antwerpen een maatregel van berisping genomen daar u zich plichtig maakte aan inbreuk inzake verdovende middelen.

Op 11.09.2017 werd u van ambtswege uit de registers geschrapt (voorstel afvoering van ambtswege: 01.09.2017). Op 23.01.2018 werd u weer in de registers ingeschreven.

Op 22.09.2017 werd u door de politierechtbank van Turnhout veroordeeld tot een gevangenisstraf van 1 maand met uitstel voor een termijn van 3 jaar naar aanleiding van het sturen zonder inschrijving van het voertuig, geen autokeuring, geen burgerlijke aansprakelijkheid en sturen zonder onderzoek.

De Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeelde u op 11.10.2018 tot een werkstraf van 140 uren (vervangende gevangenisstraf bij niet-uitvoering: 15 maanden) en tot een geldboete van 6.000 euro (vervangende gevangenisstraf: 90 dagen) met uitstel voor een termijn van 3 jaar voor een gedeelte van 5.400 euro (vervangende gevangenisstraf: 2 maanden) daar u zich schuldig had gemaakt aan verdovende middelen te hebben verkocht of te koop gesteld, afgeleverd of geleverd, namelijk cannabis (feit gepleegd tussen 29.02.2016 en 24.09.2016, meermaals, op niet nader te bepalen data en laatst op 23.09.2016).

Op 17.06.2019 werd u opnieuw van ambtswege uit de registers geschrapt (voorstel afvoering van ambtswege: 22.05.2019). Op 04.02.2020 werd u opnieuw in de registers ingeschreven.

Op 04.09.2023 werd u wederom van ambtswege uit de registers geschrapt (voorstel afvoering van ambtswege: 13.02.2023). Op 15.09.2023 werd u weer in de registers ingeschreven.

Op 02.02.2024 werd u onder aanhoudingsmandaat opgesloten in de gevangenis van Turnhout op verdenking van diefstal met geweld of bedreiging.

Op 04.02.2024 werd u eveneens onder aanhoudingsmandaat geplaatst op verdenking van teelt van verdovende middelen in vereniging en diefstal.

Op 13.02.2024 werd u ook onder aanhoudingsmandaat geplaatst daar u verdacht werd van diefstal met geweld, informaticabedrog en wederrechtelijke vrijheidsberoving.

Het Hof van Beroep van Antwerpen veroordeelde u op 25.09.2024 (op beroep tegen vonnis CR Antwerpen d.d. 06.05.2024 en CR Antwerpen d.d. 25.06.2024; gelet op de verknochtheid van beide zaken, waarin u telkens vervolgd werd voor onder meer diefstal met geweld of bedreiging gepleegd met een tussenperiode van nauwelijks 8 dagen, werden beide zaken samengevoegd en werd uitspraak gedaan in 1 arrest) tot een gevangenisstraf van 8 jaar daar u zich schuldig had gemaakt aan diefstal met geweld of bedreiging, door twee of meer personen, namelijk een iPhone 11, een portefeuille, een bankkaart en een niet nader bepaalde hoeveelheid cash geld (feit gepleegd op 21.12.2023); aan diefstal met geweld of bedreiging, met de omstandigheden dat het misdrijf werd gepleegd door middel van braak, inklimming of valse sleutels, dat gebruik werd gemaakt van een voertuig of enig ander al dan niet met een motor aangedreven tuig om de diefstal te vergemakkelijken of uw vlucht te verzekeren, ten nadele van een persoon van wie de kwetsbare toestand ten gevolge van de leeftijd, zwangerschap, een ziekte dan wel een lichamelijk of geestelijk gebrek of onvolwaardigheid, duidelijk was of u bekend was (feit gepleegd op 29.12.2023); aan met bedrieglijk opzet, beoogd te hebben voor uzelf of voor een ander, een onrechtmatig economisch voordeel te verwerven door gegevens die worden opgeslagen, verwerkt of overgedragen door middel van een informaticasysteem, in een

informaticasysteem in te voeren, te wijzigen, te wissen of met enig ander technologisch middel de normale aanwending van gegevens in een informaticasysteem te veranderen, namelijk een geldsom voor een totaal bedrag van 1.000 euro, in meerdere malen (feit gepleegd op 29.12.2023) en aan zonder een bevel van het gestelde gezag en buiten de gevallen waarin de wet de aanhouding of gevangenhouding van bijzondere personen toelaat of voorschrijft, iemand te hebben gevangen gehouden (feit gepleegd op 29.12.2023).

De Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeelde u op 19.12.2024 tot een definitief geworden gevangenisstraf van 2 jaar in staat van bijzondere herhaling en tot een geldboete van 8.000 euro (vervangende gevangenisstraf: 90 dagen) daar u zich schuldig had gemaakt aan planten te hebben geteeld waaruit slaapmiddelen, verdovende en andere psychotrope stoffen kunnen worden getrokken die een verslaving zouden kunnen bewerkstelligen, het misdrijf een daad van deelneming zijnde aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging (feit gepleegd tussen 31.10.2023 en 03.02.2024, meermaals, op niet nader te bepalen data en laatst op 02.02.2024) en aan diefstal, namelijk een niet nader te bepalen hoeveelheid elektriciteit ten nadele van Fluvius (feit gepleegd tussen 26.01.2024 en 03.02.2024, meermaals, op niet nader te bepalen data en laatst op 02.02.2024).

Uw strafverleden spreekt geenszins in uw voordeel niettegenstaande uw jonge leeftijd. Reeds als minderjarige maakte u zich plichtig aan vernieling en beschadiging van roerende eigendommen met geweld of bedreiging en aan inbreuk inzake verdovende middelen waardoor u door de Jeugdrechtbank van Antwerpen op 22.06.2009 en op 16.11.2010 berispt werd. U zette ook als meerderjarige uw criminele bestaan verder. U werd sinds uw meerderjarigheid meermaals veroordeeld voor zeer ernstige feiten waaronder inbreuken op de drugswetgeving en diefstal met geweld of bedreiging, informaticafraude en wederrechtelijke en willekeurige gevangenhouding. Uw strafeinde is volgens uw huidige detentiefiche voorzien op 31.01.2032. Wanneer uw veroordeling d.d. 19.12.2024 in uitvoer gebracht wordt, zal uw strafeinde nog verder in de toekomst komen te liggen.

Gedurende een periode van ongeveer 7 maanden, tussen 29.02.2016 en 24.09.2016 maakte u zich schuldig aan de handel in cannabis. U beoogde snel en gemakkelijke geld te verdienen. U hield daarbij geen rekening met de gezondheidsrisico's voor de kwetsbare en afhankelijke gebruikers. U verzocht een werkstraf. De Rechtbank achtte het inderdaad aangewezen om een werkstraf op te leggen, nu dit als een constructieve wijze van bestraffing gezien werd die gedragscorrigerend zou kunnen werken mits uw medewerking.

Op 11.10.2018 werd u veroordeeld tot een werkstraf van 140 uren (vervangende gevangenisstraf bij nietuitvoering: 15 maanden) en tot een geldboete van 6.000 euro (vervangende gevangenisstraf: 90 dagen) met uitstel voor een termijn van 3 jaar voor een gedeelte van 5.400 euro (vervangende gevangenisstraf: 2 maanden).

De verhoopte gedragswijziging bleef echter uit en u herviel in uw misdadig gedrag. Tussen 31.10.2023 en 03.02.2024 maakte u zich schuldig aan de teelt van cannabis. In het kader van een ander onderzoek werd een huiszoeking uitgevoerd waarbij u werd aangetroffen. Er werd tevens een huurcontract van een loods gevonden, 2 bussen gekend als meststoffen voor cannabis en een trapladder waarop een kleine hoeveelheid cannabis lag te drogen. Deze spullen zouden allemaal van u zijn. In de loods in Schoten werd een huiszoeking uitgevoerd waarbij verschillende kweektenten werden gevonden en in totaal 576 cannabisplanten. Er werd ook vastgesteld dat de elektriciteit voor de meter werd afgenomen. De eigenaar van de loods verklaarde dat hij de loods aan u verhuurde. U verklaarde dat u veel geld had geleend om uw bedrijf te starten. In het begin zou u alles nog kunnen betalen hebben, maar dan kreeg u een moeilijke klant en had u problemen met betalen. Eerst zou u gevraagd zijn om spullen naar Nederland te brengen, later om een loods te huren. U stelde deze te huren voor 3 Albanezen waarvan u de verdere identiteit niet zou kennen. U zou schrik gehad hebben van deze personen. De plantage zou door de Albanezen opgezet zijn en u zou geholpen hebben met filters hangen en andere makkelijke dingen. U moest de planten water geven. Er was nog geen oogst geweest. U stelde niet te weten wat ze met de elektriciteit hebben gedaan, u zou daar niks van kennen.

Uit het telefonie-onderzoek was gebleken dat u veel contact had met een Nederlands nummer van een zekere '[F.]'. Deze persoon werd nooit geïdentificeerd maar was wel veel aanwezig in de plantage. Het nummer was een prepaid kaart. In berichten die u stuurde naar een zekere K.R. sprak u over het feit dat u een elektricien had. De rechtbank achtte de teelt van cannabis en de elektriciteitsdiefstal bewezen. U werd vrijgesproken voor handel in cannabis.

U hield enkel het eigen gemakkelijk geldgewin voor ogen en stond niet stil bij de negatieve gevolgen van de verspreiding van drugs in de samenleving. Verkoop en verspreiding van drugs houden de drugproblematiek verder in stand en wakkeren deze verder aan. Door de verkoop van drugs komen deze drugs in grote

hoeveelheden op de markt, dit ten koste van de gezondheid van de gebruikers. Verkopers veroorzaken ernstige maatschappelijke (over)last. De drugverslaafden dienen te worden behandeld en geraken in financiële moeilijkheden. Het is een feit dat heel wat drugverslaafden hun werk verliezen, onder andere wegens hun fysische en psychische aftakeling ten gevolge van hun drugverslaving en in financiële moeilijkheden komen, die gebruikers mogelijks tot criminaliteit verleiden. Op 19.12.2024 werd u veroordeeld tot een gevangenisstraf van 2 jaar in staat van bijzondere herhaling en tot een geldboete van 8.000 euro (vervangende gevangenisstraf: 90 dagen).

Op 25.09.2024 werd u veroordeeld tot een gevangenisstraf van 8 jaar daar u zich schuldig maakte aan extreem ernstige feiten. In een periode van 9 dagen pleegde u 2 zware diefstallen bij weerloze slachtoffers in de beslotenheid van hun eigen woning. Het klaarblijkelijke gemak waarmee u de zwaarwichtige feiten die leidden tot deze veroordeling pleegde, is bijzonder verontrustend.

Op 21.12.2023 maakte u zich samen met [P.M.D.] schuldig aan een diefstal met geweld, waarbij jullie de woning van het slachtoffer binnendrongen met een bivakmuts op. De feiten waren goed voorbereid en gingen gepaard met bruto geweld, waarbij het slachtoffer in haar eigen woning in het gezicht werd geslagen en vervolgens op een stoel werd gekneveld, waarna haar volledige woning werd doorzocht. [M.D.] had de dag voor de feiten reeds een bericht gestuurd dat er in het huis van het slachtoffer "100K" zou liggen (10 kilo weed ter waarde van 100.000 euro). Hij had ook kort voor de feiten via Facebook Messenger berichten gestuurd naar het later slachtoffer waarbij hij duidelijk wou nagaan of zij die namiddag alleen thuis was. U had kort voor de feiten maar liefst 12 telefonische contacten met Michael Dylan waarbij ongetwijfeld concrete onderlinge afspraken werden gemaakt over de te plegen feiten.

Op 29.12.2023 werd er aangebeld aan de woning van een tweede slachtoffer. Dit slachtoffer was 82 jaar oud en alleen aanwezig in zijn woning. Wanneer hij de deur opendeed zag hij een man staan met een muts en een sjaal voor zijn gezicht. Later bleek u deze man te zijn. U duwde het slachtoffer naar binnen en dwong hem op zijn buik te gaan liggen. Vervolgens beval u het slachtoffer de kluis te laten zien en deze te openen waarna u deze leegmaakte en enkele juwelen en horloges in uw zak stak. Daarna eiste u nog de bankkaarten van het slachtoffer en de bijhorende codes, u nam ook het gsm-toestel van het slachtoffer mee. Ten slotte werd het slachtoffer opgesloten in de badkamer waar hij enkele minuten later gevonden werd door een thuisverpleger die hem bezocht voor zijn dagelijkse verzorging. In een later verhoor verklaarde het slachtoffer dat u naast bankkaarten, juwelen en twee gsmtoestellen ook 200 euro cash meenam, de reservesleutel van zijn auto en de reserve afstandsbediening van zijn garagepoort. Om 16u36 werd er met de bankkaarten van het slachtoffer 2 maal 500 euro afgehaald bij een bankfiliaal van Crelan bank, om 17u24 werd er 2 maal 500 euro opgevraagd bij een filiaal van KBC bank, uit het strafdossier blijkt niet met zekerheid of dit al dan niet om een succesvolle geldafhaling ging waardoor de tenlastelegging beperkt werd tot een geldsom voor een totaal van 1000 euro. Zowel op de camerabeelden van Crelan als deze van KBC is dezelfde man zichtbaar bij het afhalen van het geld. Het slachtoffer was mentaal zeer sterk onder de indruk van wat hem overkomen was. U had geen scrupules en besloot, uit eenvoudige geldnood, dat een bejaarde, hulpbehoevende man in zijn eigen woning beroven een makkelijke wijze was om zich te voorzien van de nodige financiële middelen.

U stond niet stil bij de blijvende gevolgen van uw daden voor uw slachtoffers en van de invloed hiervan op het onveiligheidsgevoel voor de maatschappij. De feiten zijn uitermate ernstig en getuigen van een totaal gebrek aan respect voor de fysieke en psychische integriteit van anderen en een gebrek aan respect voor andermans eigendomsrechten. De feiten getuigen tevens van een totaal gebrek aan normbesef en bevestigen uw agressieprobleem.

Uit de met [P.M.D.] gevoerde berichtenconversatie bleek dat u van plan was om nog meer van zulke diefstallen te plegen, bij voorkeur bij oude mensen. U gaf in uw berichtenconversatie aan dat u geld nodig had voor de feestdagen en dat u van plan was om "vanaf morgen gewoon dagelijks een huis binnen te gaan" (lees: inbreken en desnoods met geweld een diefstal plegen). Uit deze berichtenconversatie bleek tevens dat vooral "oudjes" werden gevisieerd omdat deze "wel makkelijkst" zijn.

De door u gepleegde feiten kunnen onmiskenbaar worden gekwalificeerd als zeer zware criminaliteit. De onverschilligheid voor het welzijn van de slachtoffers, gecombineerd met de zorgvuldige voorbereiding, de herhaalde aard van de criminele handelingen en de intentie nog gelijkaardige feiten te plegen, rechtvaardigt de kwalificatie van deze feiten als uitermate ernstige misdrijven met verregaande gevolgen. Het is algemeen bekend dat dergelijke overvallen een zeer hevige impact hebben op de slachtoffers. De slachtoffers ondervinden nog lange tijd de gevolgen van hetgeen hen door de dader(s) is aangedaan. U heeft enkel en alleen voor uw eigen financiële winst de slachtoffers in een buitengewoon beangstigende situatie gebracht en een grove inbreuk op hun persoonlijke levenssfeer gemaakt. U stond helemaal niet stil bij de emotionele en psychische gevolgen voor hen. U hield geen rekening met het veiligheidsgevoel dat door dergelijke feiten in het gedrang kwam, noch met het trauma waarmee u de slachtoffers opzadelde. U gaf door uw handelen blijk van elk normbesef te zijn ontbloot, eveneens getuigt uw handelen van een grote gewetenloosheid. Het

plegen van dergelijke feiten wijst op een gevaarlijke antisociale mentaliteit waardoor de openbare veiligheid ernstig in het gedrang wordt gebracht. Gelet op het gewelddadige karakter van de feiten, het uitkiezen van kwetsbare slachtoffers, de gedetailleerde voorbereiding en uitvoering van de feiten, kunnen de gepleegde feiten zonder twijfel worden gekwalificeerd als "zeer zware criminaliteit". Uw daden tastten niet enkel de fysieke en psychologische integriteit van de slachtoffers ernstig aan, maar hebben ook een breed maatschappelijk effect door het verstoorde veiligheidsgevoel. Uw intentie om meerdere keren in te breken en daarbij ernstig geweld te gebruiken, vooral gericht op kwetsbare individuen, getuigt van een zeer gevaarlijke criminele ingesteldheid in uw hoofde. Het geweld en de vernedering die de slachtoffers ondervonden, samen met het aanzienlijke risico voor hun fysieke en psychische welzijn, maken deze feiten uitermate ernstig. Uw motief, het verkrijgen van geld voor de feestdagen, maakt uw handelen nog zorgwekkender. De combinatie van gewelddadigheid, voorbedachte rade en het systematisch gericht zijn op ouderen maakt dit tot een misdrijf van de zwaarste orde. Gelet op de gevolgen voor de slachtoffers en de bedreiging voor de samenleving, dienen deze feiten dan ook als "zeer zware criminaliteit" te worden gekarakteriseerd.

Bij de teelt van cannabis worden chemische producten gebruikt om zo snel mogelijk de groei van planten te stimuleren, zonder enige controle van de effecten daarvan op de volksgezondheid. De individuele gebruiker raakt verslaafd en zijn gezondheid wordt op den duur onherroepelijk aangetast. Om de financiële opbrengsten te maximaliseren en om geen argwaan te wekken gaat de kweek van cannabis hand in hand met de diefstal van stroom. De cannabisplantages dragen ook ernstige risico's op brand in zich, nu zij zich laten kenmerken door grote niet-gekeurde wijzingen aan het elektriciteitsnetwerk. De omvang van de plantage en de bijbehorende elektriciteitsdiefstal wijzen op georganiseerde criminele praktijken die verder gaan dan individuele handel. De opzet van de plantage, in samenwerking met onbekende Albanezen, wijst op een grotere criminele structuur waarin u een actieve rol speelde. De criminaliteit gaat verder dan alleen de productie van illegale middelen; het heeft verwoestende gevolgen voor de gezondheid van verslaafden, draagt bij aan de destabilisatie van de samenleving en heeft het risico op brand en andere gevaren als gevolg van de illegale elektriciteitsafname. Al deze factoren samen rechtvaardigen de conclusie dat ook deze daden onder de noemer zeer zware criminaliteit geplaatst kunnen worden.

Financiële problemen, noch een moeilijke levenssituatie zijn een vrijgeleide voor het plegen van deze uiterst zwaarwichtige feiten.

Uit uw strafregister blijkt daarnaast ook dat u zich weinig of niets aantrekt van de geldende (verkeers)reglementering en rechtelijke uitspraken. Dergelijke hardleerse houding kan onmogelijk worden aanvaard aangezien u daardoor niet alleen uzelf, maar ook andere weggebruikers in gevaar brengt. U werd immers 8 maal veroordeeld door de Politierechtbank (op 19.10.2010 (bij verstek), op 19.10.2011 (bij verstek), op 05.02.2014, op 16.03.2016, op 22.04.2022, op 26.05.2023 (bij verstek) en op 13.10.2023) tot geldboetes en rijverboden ten gevolge van allerlei inbreuken op de verkeerswetgeving, onder andere voor het besturen van een voertuig zonder houder te zijn van een verplichte aansprakelijkheidsverzekering en een rijbewijs en intoxicatie aan het stuur. Op 22.09.2017 werd u veroordeeld tot een gevangenisstraf van 1 maand met uitstel voor een termijn van 3 jaar naar aanleiding van het sturen zonder inschrijving van het voertuig, geen autokeuring, geen burgerlijke aansprakelijkheid en sturen zonder onderzoek. U staat duidelijk niet stil bij het risico waaraan u andere weggebruikers blootstelt door uw roekeloos gedrag. U gaat volledig voorbij aan de mogelijke gevolgen van uw handelen. U beseft blijkbaar niet dat het deelnemen aan het verkeer slechts kan gebeuren mits naleving van de vigerende wetten en besluiten. Deze feiten zijn ernstig omdat ze getuigen van een totaal gebrek aan verantwoordelijkheidszin in het verkeer en verder aantonen dat u zich boven de wet verheven voelt.

Er ligt geen enkel stuk voor waaruit blijkt dat er in uw hoofde effectief sprake zou zijn van schuldbesef of -inzicht, spijt of een duidelijke gedragswijziging. U kwam veelvuldig in aanraking met politie, met de jeugdrechtbank en justitie vanwege divers delictgedrag, hetgeen op een hardnekkig en onbuigzaam antisociaal gedragspatroon wijst en strafongevoeligheid laat zien. Verdere recidive is te vrezen. Gelet op het gemak waarmee u de feiten klaarblijkelijk pleegde, uw streefdoel naar snel en gemakkelijk geldgewin, zonder zich te bekommeren om de gevolgen van uw crimineel gedrag, wordt vastgesteld dat u niet de intentie vertoont om uw gedrag te verbeteren. Het feit dat u de neiging vertoont uw gedrag verder te zetten, kan een maatregel, gestoeld op openbare orde, verantwoorden

Uit de feiten die u pleegde, blijkt dat u aast op makkelijk en snel geldgewin en dat u daarbij niet terugdeinst om zwaarwichtige criminele feiten te plegen. Gelet op de extreme ernst van de feiten, uw persoonlijkheid, uw strafregister en uw kennelijke financiële problemen, kan er legitiem afgeleid worden dat u een reële, actuele en ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij vertegenwoordigt. Uit uw persoonlijk handelen komt een volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat u dergelijk gedrag in de toekomst zal herhalen. Het gedrag dat u vertoont, getuigt overduidelijk van een totaal gebrek aan normbesef, een agressieve en oneerlijke ingesteldheid en een manifeste afwezigheid van eerbied voor sociale, morele en economische

waarden. De vaststelling dat u reeds meermaals strafrechtelijk veroordeeld werd in België, wijst erop dat u geen lessen getrokken hebt uit uw eerdere veroordelingen en dat u de ernst van uw daden niet blijkt of niet wenst in te zien, noch schijnt te begrijpen dat uw gedrag maatschappelijk onaanvaardbaar is. Het beëindigen van uw verblijfsrecht is dan ook een noodzakelijke maatregel voor de bescherming van de orde en ter preventie van strafbare feiten daar uw gedrag een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving, uw persoonlijke belangen wegen niet op tegen het belang van de maatschappij in het algemeen.

Richtlijn 2004/38 van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004, in het Belgisch recht omgezet naar artikel 44bis§3, kent de burger van de Unie een duurzaam verblijfsrecht toe na een ononderbroken periode van verblijf van vijf jaar op het grondgebied van die lidstaat. Dit duurzame verblijfsrecht beschermt de rechthebbende tegen verwijderingsmaatregelen, die enkel om ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid tegen hem kunnen worden genomen. Een verblijf van ten minste tien jaar verleent de burger van de Unie een verhoogde bescherming tegen verwijderingsmaatregelen, die nog enkel om dwingende redenen van openbare veiligheid kunnen worden genomen. Anders dan wat geldt voor de periode vereist voor het verwerven van het duurzame verblijfsrecht, die ingaat met het rechtmatige verblijf van de betrokkene in het gastland, moet het verblijf van tien jaar vereist voor de toekenning van de in artikel 28, lid 3, sub a, van richtlijn 2004/38 bedoelde verhoogde bescherming, door achteruittelling vanaf de datum van het besluit tot verwijdering van deze persoon worden berekend.

Een in de gevangenis doorgebrachte periode kan in beginsel het ononderbroken karakter van het verblijf in de zin van deze bepaling doorbreken en kan een negatieve invloed hebben op de toekenning van de verhoogde bescherming waarin deze bepaling voorziet, zelfs indien deze persoon gedurende de tien jaar voorafgaand aan zijn gevangenisstraf in het gastland heeft verbleven. Deze omstandigheid kan worden meegewogen bij de algehele beoordeling die vereist is om te bepalen of de eerder met het gastland opgebouwde banden van integratie al dan niet zijn verbroken.

Artikel 28, lid 3, van richtlijn 2004/38 gaat uit van een vermoeden van integratie ten gevolge van de verblijfsduur en in casu wordt dit vermoeden van integratie door de door u gepleegde feiten zelf weerlegd. De verhoogde bescherming van artikel 28 van richtlijn 2004/38 is niet op u van toepassing aangezien uit uw gedrag en de wijze waarop u de feiten heeft gepleegd, blijkt dat u niet werkelijk geïntegreerd bent en derhalve niet in aanmerking komt voor de verhoogde bescherming van deze bepaling.

Binnen het tijdvak van 10 jaar dat aan onderhavige beslissing voorafging, verhandelde u cannabis van 29.02.2016 tot 24.09.2016, maakte u zich van 31.10.2023 tot 03.02.2024 schuldig aan de teelt van cannabis en pleegde u op 21.12.2023 en op 29.12.2023 uiterst brute overvallen op weerloze slachtoffers. U werd 3 maal strafrechtelijk veroordeeld waarbij de uitermate ernstige feiten en gedragingen die aan de grondslag van deze veroordelingen lagen duidelijk getuigen van een gebrek aan respect voor de normen in de maatschappij (zie supra). Sinds 02.02.2024 verblijft u ononderbroken in de gevangenis. De integratie van de burger van de Unie stoelt behalve op territoriale en temporele aspecten, ook op kwalitatieve aspecten. Het lijkt zonder meer duidelijk dat uw gedrag gedurende de tien jaren die voorafgaan aan onderhavige beslissing, een ernstige verstoring van de openbare orde vormt en blijk geeft van een volledige afwezigheid van de wil om te integreren in de samenleving waarbinnen u zich ophoudt en waarvan u zo totaal en consequent bepaalde fundamentele waarden heeft miskend.

Zoals reeds uiteengezet blijkt uit uw persoonlijk gedrag een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving. Gelet op uw ingesteldheid, uw eerdere veroordelingen, het lucratief karakter van de feiten en uw kennelijke financiële problemen, bestaat er een ernstig gevaar dat u zal recidiveren. Uit het vonnis d.d. 25.06.2024 blijkt dat u verwees naar uw moeilijke jeugd en huidige sociale situatie. U stelde ernstige financiële problemen te hebben waarvoor u geen uitweg zag, gezien u een zelfstandige activiteit uitbaatte kon u niet worden toegelaten tot de collectieve schuldenregeling. Er is sprake van een reële verhoogde maatschappelijke gevaarlijkheid waartegen onze samenleving maximaal moet beschermd worden. Sinds 02.02.2024 verblijft u in de gevangenis. Uw strafeinde is volgens uw huidige detentiefiche vastgesteld op 31.01.2032. U legt geen enkel stuk voor waaruit blijkt dat u een oplossing heeft voor uw financiële problemen.

Zoals reeds uiteengezet blijkt uit uw persoonlijk gedrag een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving. De kans dat u opnieuw misdrijven zal plegen, is reëel.

De Administratie baseert onderhavige beslissing dan ook terecht op artikel 44 bis, §2 van de wet van 15.12.1980. Het beëindigen van uw verblijfsrecht is een noodzakelijke maatregel voor de bescherming van

de orde en ter preventie van strafbare feiten, uw persoonlijke belangen wegen niet op tegen het belang van de maatschappij in het algemeen.

Op 28.01.2025 werd u door een terugkeerbegeleider van de Dienst Vreemdelingenzaken in de gevangenis van Turnhout op de hoogte gesteld van het feit dat overwogen werd om uw recht op verblijf te beëindigen en werd u de mogelijkheid geboden om binnen een termijn van 15 dagen relevante elementen die het nemen van een beslissing zouden kunnen verhinderen of beïnvloeden, aan te voeren. De vragenlijst werd samen ingevuld. Een blanco exemplaar werd meegegeven om verdere aanvullingen te maken en eventueel relevante elementen over te maken. U werd geïnformeerd dat u tot 11.02.2025 de tijd had om deze vragenlijst te bezorgen aan de Administratie.

Uit de vragenlijsten die u invulde op 28.01.2025 en op 11.02.2025 blijkt dat uw taal Nederlands is; dat u Nederlands en Engels kan spreken, lezen en/of schrijven; dat u sinds 22 of 23 jaar in België bent (sinds 2001); dat u geen Nederlandse reisdocumenten heeft; dat uw verblijfskaart (EU+ kaart) gestolen is en dat u klacht indiende bij de politie; dat u geen ziekte heeft die u belemmert te reizen of naar uw herkomstland terug te keren; dat u voor uw opsluiting te [...] woonde, samen met een vriend; dat u sinds 4 jaar een duurzame relatie heeft met [Z.F.] (geboren op [...], Belgische – [...]); dat u geen (minderjarige) kinderen heeft; dat u familie heeft in België, namelijk uw halfzussen ([M.Y.], geboren op [...], Nederlandse – wonend te [...]) en [N.D.K.] – wonend te [...]), [M.P.], [M.V.G.] en ongeveer 8 neefjes en nichtjes; dat uw moeder overleden is; dat u familie heeft in Nederland, namelijk uw vader ([V.L.S.], geboren op [...] – wonend te Zeeland) en uw halfbroer ([S.K.], geboren op [...], Nederlander); dat u een schooltraject heeft in België, namelijk lagere school: Atheneum te [O.] en Immaculata te [O.]; middelbaar: Atheneum te [O.] (hout en bouw) en vanaf 15 jaar via CVO [B.] – deeltijds onderwijs; dat u vanaf uw 15de werkt: zonnepanelen, bouw namelijk [...], [...], [...], [...], [...]; dat u sinds 2-3 jaar zelfstandige bent: tuinen, bouw, opritten en zonnepanelen – [...]; dat u nog niet gewerkt heeft in een ander land dan België; dat u tot uw 8 jaar in Nederland verbleef; dat u niet in een ander Europees land verbleef voor u naar België kwam; dat u nog niet opgesloten/veroordeeld werd in een ander land dan België; dat u redenen heeft waarom u niet kan terugkeren naar Nederland, namelijk omdat u hier reeds van kinds af aan woont, al ongeveer 24 jaar, omdat al uw familie hier woont alsook uw vriendin waarmee u al 4 jaar samen bent, u in Nederland niks meer heeft en u geen contact meer heeft met uw familie in Nederland, omdat u hier een verblijfplaats, werk en uw toekomst heeft; dat uw mama gestorven is; dat u met uw vader geen contact heeft en dat uw familie hier alles is wat u hebt.

U gaf aan dat u E.T. bij uw zus zou willen doen als u de kans krijgt [...]; dat uw bedrijf is stopgezet; dat u de kans heeft om te werken voor een baas en dat u hier woont sinds 2001.

Volgende stavingstukken werden toegevoegd: een attest van schoolbezoek (lessen gevolgd van 19.04.2004 tot 30.06.2005); een attest gevolgde leerjaren; een overzicht loopbaan (CDO Noorderkempen); een mail van [...] (bevestiging in dienst geweest van 2012 tot 2015); een lijst van de periodes – Rijksdienst voor Sociale Zekerheid; een bevestiging van [...] – deeltijds contract (2 dagen/week naar school en 3 dagen/week werken); een mail van tewerkstelling van 17.08.2018 tot en met 09.12.2019 als plaatser zonnepanelen bij [...]; een samenstelling van gezin; een samenstelling van gezin van [Y.M.] en [V.M.P.E.]; mailtje van uw zus; een attest van hoofdverblijfplaats met historiek van [D.K.N.]; een attest van gezinssamenstelling van [V.G.W.E.J.] en een attest van hoofdverblijfplaats van [P.M.].

In het kader van een beslissing tot beëindiging van het verblijf genomen in toepassing van artikel 44bis § 2 van de wet van 15 december 1980, betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, moet er rekening gehouden worden met de duur van uw verblijf in het Rijk, uw leeftijd, uw gezondheidstoestand, uw gezins- en economische situatie, uw sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin u bindingen heeft met uw land van oorsprong.

U stelde sinds 4 jaar een duurzame relatie te hebben met [F.Z.J.S.] (geboren te [B.] op [...], van Belgische nationaliteit). Mevrouw [F.] kwam tot 09.01.2025 regelmatig op bezoek in de gevangenis (zie bezoekerslijst tot 25.02.2025).

Voordat u op 02.02.2024 opgesloten werd in de gevangenis stond u nooit officieel ingeschreven op hetzelfde adres als mevrouw [F.]. Uit het vonnis d.d. 25.06.2024 blijkt dat mevrouw [F.] toen verklaarde dat ze uw ex-partner was. Ze vertelde dat u regelmatig bij haar verbleef omdat u al een tijdje geen vaste verblijfplaats meer had. Na de huiszoeking had ze al uw spullen bij elkaar gezocht om deze te verwijderen uit haar woning,

ze wou met u niets meer te maken hebben. Het gegeven dat zij u kwam bezoeken in de gevangenis doet op zich niet getuigen van een duurzame relatie of bijzondere vorm van afhankelijkheid ten opzichte van elkaar. Bovendien blijkt uit de bezoektolating van de gevangenis dat het bezoek van mevrouw [F.] niet meer toegestaan is. Gevraagd naar de reden hiervoor, werd aan de Administratie medegedeeld dat dit op uw eigen initiatief is en dat sinds 04.02.2025. U duidt niet concreet welke elementen in het voorliggende geval dan specifiek wijzen op het duurzaam en voldoende hecht karakter van de relatie. U blijft in gebreke om met voldoende concrete elementen aannemelijk te maken dat deze relatie als gezinsleven in de zin van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de Mens (hierna: EVRM) is te beschouwen. Een schending van artikel 8 van het EVRM in dit verband is niet aannemelijk gemaakt.

Uw (half)zussen [Y.M.] (geboren te [...] op [...], van Nederlandse nationaliteit – EU+ kaart geldig tot 31.01.2034) en [D.K.N.] (geboren te [...] op [...], van Nederlandse nationaliteit – E+ kaart geldig tot 25.08.2025) verblijven in België. [M.] komt op bezoek in de gevangenis.

Opdat een relatie tussen meerderjarige broers en halfzussen onder de bescherming van artikel 8 EVRM kan vallen, zijn er in beginsel bijkomende elementen van afhankelijkheid vereist die anders zijn dan de gewoonlijke affectieve banden (EHRM 15 oktober 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, par. 33; EHRM 12 januari 2010, nr. 47486/06, A.W. Khan v. Verenigd Koninkrijk, par. 32; EHRM 15 mei 2012, nr. 16567/10, Nacic e.a. v. Zweden, par. 76). Uit de stukken van het administratief dossier blijken geen bijkomende elementen van afhankelijkheid tussen u en een van uw halfzussen. Het gegeven dat [M.] u bezoekt in de gevangenis is enkel een bewijs van de normale affectieve banden die een familie met elkaar onderhoudt, maar doet geenszins getuigen van een bijzondere vorm van afhankelijkheid ten opzichte van elkaar. Uit de omstandigheid dat u een eventueel E.T. bij uw zus zou wensen door te brengen, kan niet ipso facto een band van bijzondere afhankelijkheid tussen u en haar worden afgeleid. Uw leeftijd, met name bijna 32 jaar oud, laat in beginsel toe te veronderstellen dat u in staat kan worden geacht om op zelfstandige basis een leven te leiden en in uw levensonderhoud te voorzien. Een mogelijke financiële afhankelijkheid en het inwonen volstaan niet om een bijzondere afhankelijkheid van (een van) uw familieleden aan te tonen. Eventuele financiële ondersteuning kan door uw familieleden, ook als u buiten België verblijft, gegeven worden (bijvoorbeeld door middel van storting). Een morele afhankelijkheidsband die verder reikt dan de gewone affectieve banden en die voldoende blijkt uit de feiten met (één van) uw familieleden werd niet aangetoond.

U maakt daarnaast ook melding van de aanwezigheid in België van uw neven en nichten. Op geen enkele manier wordt aangetoond dat er daadwerkelijk sprake is van hechte persoonlijke banden met één van hen, noch wordt een familieband aangetoond. U beperkt zich ertoe te stellen dat zij in België verblijven.

De vermelde familieleden kunnen België vrijelijk in- en uitreizen en kunnen dan ook contact met u onderhouden middels (korte) bezoeken aan u in Nederland alsook middels de moderne communicatie-middelen. Dat het contact met hen moeilijker zal verlopen, is wederom enkel en alleen het gevolg van uw eigen misdadig gedrag.

De aanwezigheid van voormelde familieleden in België heeft u er niet van weerhouden telkens opnieuw ernstige feiten te plegen. Uit uw strafdossier blijkt trouwens dat uw neef (zij het dat u deze zelf niet vermeld heeft) het, net als u, niet al te nauw neemt met de wet.

De ernstige bedreiging voor de openbare orde die uit uw gedrag voortvloeit is zodanig dat uw persoonlijke belangen geen voorrang mogen hebben op het vrijwaren van de openbare orde.

Het wordt niet betwist dat het beëindigen van uw verblijf met het oog op een latere verwijdering een inmenging vormt in uw privéleven gezien de duur van uw verblijf in België. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven is echter niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. De inmenging wordt als noodzakelijk beschouwd voor de bescherming van de orde en ter voorkoming van strafbare feiten.

Hoewel u in het hoorrecht o.a. aanhaalde sinds 2001 in België in België te zijn, blijkt uit uw administratief dossier dat u op 17.09.2004 in België bent aangekomen, u was toen 11 jaar. Inmiddels bent u 31 jaar oud. Het is inherent aan een langdurig verblijf dat hier bijvoorbeeld een schoolopleiding is genoten en dat er, behalve de familiebanden, ook sociale en culturele banden zijn. Het is begrijpelijk dat u tijdens uw verblijf in België vriendschappen hebt opgebouwd en dat uw sociale leven zich hier afspeelt. Dit betekent echter niet dat er niet van u gevergd zou kunnen worden dat u, nadat uw recht op verblijf beëindigd werd, terug zou keren naar Nederland. Uit niks blijkt dat de banden die u met België opgebouwd hebt van een dergelijk

uitzonderlijke aard zouden zijn dat deze vermogen op te wegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat u door uw persoonlijk gedrag kan worden geacht te vormen voor de openbare orde. U legt immers geen enkel document voor dat het tegendeel bewijst.

Zoals reeds vermeld, werd u binnen het tijdvak van 10 jaar dat aan onderhavige beslissing voorafging, 3 maal strafrechtelijk veroordeeld. Supra werden de ernstige feiten en gedragingen die aan de grondslag van deze veroordelingen lagen en die duidelijk getuigen van een gebrek aan respect voor de normen in de maatschappij reeds uitgebreid weergegeven. Uit uw gedrag en de aard van de feiten die tot uw verschillende veroordelingen hebben geleid, blijkt dat u niet werkelijk geïntegreerd bent in onze maatschappij. De integratie van de burger van de Unie stoelt behalve op territoriale en temporele aspecten, immers ook op kwalitatieve aspecten. Het lijkt zonder meer duidelijk dat uw gedrag gedurende de tien jaren die voorafgaan aan onderhavige beslissing blijk geeft van een volledige afwezigheid van de wil om te integreren in de samenleving waarbinnen u zich ophoudt en waarvan u zo totaal en consequent bepaalde fundamentele waarden heeft miskend.

Het contact met vrienden en kennissen in België kan u onderhouden via de moderne communicatie-middelen en indien zij dat wensen, zouden zij u in Nederland dan wel elders kunnen komen bezoeken. Daarnaast kunnen zij u ook vanuit België ondersteunen bij uw herintegratie in Nederland dan wel in een derde land.

Het gegeven dat u in het verleden gewerkt heeft in België is niet van dien aard om onderhavige maatregel te milderen. Uit uw administratief dossier blijkt dat u officieel als zelfstandige aangesloten was bij een sociale verzekeringskas van 01.09.2021. Er kan opgemerkt worden dat de gepleegde strafbare feiten een hunker naar snel winstbejag aantonen. Gelet op de herhaling van de feiten blijkt het niet uw intentie om (enkel) een eerlijke en stabiele job uit te oefenen met respect voor de regels van het gastland, u bleek immers niet tevreden met wat u op legale wijze verdiende en vulde dit aan met zware diefstallen bij weerloze slachtoffers in de beslotenheid van hun eigen woning en met de teelt en verkoop van cannabis. Er liggen geen stukken voor dat u in Nederland geen job zou kunnen vinden om in uw levensonderhoud te kunnen voorzien. De werkervaring die u in België opgedaan heeft, kan alleen maar in uw voordeel werken bij het vinden van een job elders.

Het wordt niet betwist dat het terugkeren naar Nederland, om daar een leven op te bouwen, enige aanpassing zal vergen. Dat wil echter niet zeggen dat het onmogelijk zou zijn. Er werden geen elementen voorgelegd dat er onoverkomelijke of bijzondere obstakels voor u bestaan om u in Nederland te vestigen. U verklaarde dat uw stiefvader [L.S.R.] (geboren te [...] op [...], van Nederlandse nationaliteit) en uw broer [S.K.] (geboren te [...] op [...], van Nederlandse nationaliteit) in Nederland wonen. U zou geen contact meer hebben met uw stiefvader. Het gegeven dat u geen contact met uw stiefvader stelt te hebben, betekent niet dat dit contact niet hersteld zou kunnen worden. Het teruggaan naar Nederland is misschien een kans om de band tussen u en uw stiefvader weer aan te halen. Zelfs indien er toch geen sociaal netwerk zou zijn, laat uw leeftijd toe te veronderstellen dat u in staat kan worden geacht om op zelfstandige basis uw leven in Nederland opnieuw op te bouwen, uw banden met uw geboorteland terug aan te sterken, er in uw levensonderhoud te voorzien en er huisvesting te vinden zelfs indien u geen beroep zou kunnen doen op familie daar.

Zoals reeds vermeld rechtvaardigen de bescherming van de orde en het voorkomen van de strafbare feiten de inmenging in het uitoefenen van uw recht op de eerbiediging van uw privéleven. De bescherming van de openbare orde weegt zwaarder dan de privébelangen die u kan doen gelden.

U hebt geen elementen aangebracht met betrekking tot uw gezondheidstoestand of m.b.t. de gezondheidstoestand van één van uw familieleden die onderhavige beslissing zouden kunnen beïnvloeden.

De ernstige bedreiging voor de openbare orde die uit uw gedrag voortvloeit is zodanig dat uw persoonlijke belangen geen voorrang mogen hebben op het vrijwaren van de openbare orde.

Met inachtneming van alle door u aangevoerde omstandigheden wordt op grond van bovenstaande geconcludeerd dat er ernstige redenen van openbare orde zijn waardoor het beëindigen van uw verblijfsrecht een noodzakelijke maatregel vormt voor de bescherming van de orde en ter preventie van strafbare feiten daar uw gedrag een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend in Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 28 van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: de richtlijn 2004/38/EG), van de artikelen 44bis, §§ 2 en 3 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het redelijkheidsbeginsel, van het evenredigheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij verstrekt de volgende uiteenzetting bij zijn middel:

“Eerste onderdeel,

Artikel 28 van de Richtlijn 2004/38 luidt als volgt:

[...]

Dit artikel werd omgezet in het Belgisch recht naar artikel 44bis verblijfswet dat volgende stelt [...]:

[...]

De bestreden beslissing baseert zich op artikel 44bis, §2 verblijfswet met betrekking tot de intrekking van het verblijf van verzoeker.

Echter heeft verzoeker ononderbroken verblijfsrecht in België sinds 2009 en werd hem d.d. 02.10.2023 een EU+-kaart toegekend waardoor het duurzaam verblijf wordt bevestigd.

Hieruit volgt dat artikel 44bis, §3 van toepassing is en niet artikel 44bis, §2 verblijfswet.

Verzoeker verwijst hierbij naar een recent arrest van uw Raad (RvV nr. 306 160 van 6 mei 2024):

“Nu blijkt en niet wordt betwist dat de verzoeker gedurende de tien voorafgaande jaren op het Belgische grondgebied verbleef, kan hij worden bijgetreden dat in het bestreden besluit verkeerdelijk toepassing wordt gemaakt van artikel 44bis, § 2, van de Vreemdelingenwet. Verzoekers situatie valt immers niet onder voormelde bepaling, maar onder artikel 44bis, § 3, van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg kan ook enkel om dwingende redenen van nationale veiligheid een einde worden gemaakt aan zijn verblijfsrecht.

Uit de motieven die in de bestreden akte zijn opgenomen, blijkt evenwel dat de verweerder het verblijfsrecht heeft beëindigd om “ernstige redenen van openbare orde” en met toepassing van artikel 44bis, § 2, van de Vreemdelingenwet.

Een schending van artikel 44bis van de Vreemdelingenwet is derhalve aangetoond.”

Verwerende partij baseert zich aldus op de verkeerde rechtsbasis.

Zij had moeten onderzoeken of er dwingende redenen van nationale veiligheid aanwezig zijn in hoofde van verzoeker.

Verwerende partij schendt artikel 44bis verblijfswet.

Tweede onderdeel,

Geheel ondergeschikt wenst verzoeker volgende op te merken:

De verwerende partij stelt dat verzoeker geen aanspraak kan maken op de verhoogde bescherming van artikel 28 van Richtlijn 2004/38, aangezien uit zijn gedrag en de wijze waarop de feiten zijn gepleegd niet blijkt dat hij voldoende is geïntegreerd.

Verwerende partij stelt hierover in de bestreden beslissing volgende [...]:

[...]

Verwerende partij verwijst met deze motivering naar het arrest van het Hof van Justitie d.d. 16.01.2014, zaak C-400/12.

Echter stelt dit arrest volgende [...]:

29. Met zijn eerste en vierde vraag wenst de verwijzende rechter in wezen te vernemen of artikel 28, lid 3, sub a, van richtlijn 2004/38 aldus moet worden uitgelegd dat een door de betrokkene in de gevangenis doorgebrachte periode het ononderbroken karakter van het verblijf in de zin van deze bepaling kan doorbreken en bijgevolg een negatieve invloed kan hebben op de toekenning van de verhoogde bescherming waarin deze bepaling voorziet, zelfs indien deze persoon gedurende de tien jaar voorafgaand aan zijn gevangenisstraf in het gastland heeft verbleven.

37. Aangaande ten slotte de invloed van de omstandigheid dat de betrokkene gedurende de tien jaar voorafgaand aan zijn gevangenisstraf in het gastland heeft verbleven, moet in herinnering worden gebracht dat ofschoon, zoals in de punten 24 en 25 van het onderhavige arrest in herinnering is gebracht, het verblijf van tien jaar vereist voor de toekenning van de in artikel 28, lid 3, sub a, van richtlijn 2004/38 bedoelde verhoogde bescherming, door achteruittelling moet worden berekend, namelijk vanaf de datum van het besluit tot verwijdering van deze persoon, deze omstandigheid, daar de krachtens deze bepaling gemaakte

berekening verschilt van die welke wordt gemaakt voor de toekenning van het duurzame verblijfsrecht, kan worden meegewogen bij de in het vorige punt genoemde algehele beoordeling.

38 Gelet op een en ander moet op de eerste en vierde vraag worden geantwoord dat artikel 28, lid 3, sub a, van richtlijn 2004/38 aldus moet worden uitgelegd dat een door de betrokkene in de gevangenis doorgebrachte periode in beginsel het ononderbroken karakter van het verblijf in de zin van deze bepaling kan doorbreken en een negatieve invloed kan hebben op de toekenning van de verhoogde bescherming waarin deze bepaling voorziet, zelfs indien deze persoon gedurende de tien jaar voorafgaand aan zijn gevangenisstraf in het gastland heeft verbleven. Die omstandigheid kan echter worden meegewogen bij de algehele beoordeling die vereist is om te bepalen of de eerder met het gastland opgebouwde banden van integratie al dan niet zijn verbroken.

1.

Uit het voormelde arrest blijkt dat bij de beoordeling van de integratie en daaruitvolgend het duurzaam verblijf van verzoeker, tevens rekening mag worden gehouden met de periode van detentie.

Er dient te worden nagegaan of verzoeker voldoende maatschappelijke integratie heeft verworven in de 10 jaar voorafgaan aan de bestreden beslissing.

Deze vaststelling is bepalend voor de toepasselijkheid van de verhoogde bescherming zoals bedoeld in artikel 28 van Richtlijn 2004/38/EG.

Allereerst wenst verzoeker op te merken dat hij d.d. 02.10.2023 een EU+-kaart toegekend. Deze toekenning gebeurt enkel als wordt bewezen dat verzoeker geen gevaar vormt voor de openbare orde en/of nationale veiligheid én dat hij afdoende geïntegreerd is.

Aldus heeft verwerende partij in oktober 2023 deze overweging gemaakt, wetende dat verzoeker enkele misstappen heeft begaan in het verleden.

Verzoeker was dus afdoende geïntegreerd in 2023. Om dan te stellen dat verzoeker omwille van de periode in de gevangenis vanaf 02.02.2024 plots op het moment van de bestreden beslissing 12.03.2025 niet meer geïntegreerd is, gaat alle redelijkheid voorbij.

Verwerende partij kan het verworven duurzaam verblijf van verzoeker niet zomaar buiten toepassing stellen.

2.

Vervolgens wenst verzoeker op te merken dat verwerende partij verzoeker uitsluit omwille van de gepleegde feiten en dat hij zogenoemd een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging zou vormen.

Hierover stelt verwerende partij volgende:

[...]

Evenwel dient uitsluitend te worden beoordeeld of het feit dat verzoeker een gevangenisstraf ondergaat, eraan in de weg staat dat hij in de tien jaar voorafgaand aan de bestreden beslissing voldoende integratie heeft kunnen verwerven.

De toets of verzoeker een werkelijk actueel en voldoende ernstige bedreiging uitmaakt, quod non, is hier niet aan de orde.

Verzoeker is wel degelijk afdoende geïntegreerd. Nogmaals, hij werd op 02.10.2023 in het bezit gesteld van een EU+-kaart waaruit dit ontegensprekelijk voortvloeit.

Verzoeker is op 8-jarige leeftijd aangekomen in België, is hier naar school geweest, heeft steeds gewerkt alvorens hij in de gevangenis terecht kwam. Hij heeft hiervan voldoende bewijzen van voorgelegd.

Verwerende partij motiveert niet correct aangaande de toepassing van artikel 44bis, §2 i.p.v. §3 van de verblijfwet.

De beslissing dient te worden vernietigd.

Derde onderdeel,

Geheel ondergeschikt, moest uw Raad van oordeel zijn dat artikel 44bis, §2 alsnog kan worden toegepast, quod non, wenst verzoeker volgende op te merken:

Verwerende partij stelt dat omwille van zijn veroordelingen er ernstige redenen van openbare orde en de nationale veiligheid zijn waardoor het beëindigen van het verblijfsrecht een noodzakelijke maatregelen vormt.

Ondanks het feit dat verzoeker de misdrijven en veroordelingen niet wenst te betwisten, verzoekt hij u te oordelen dat het hier niet gaat om ernstige redenen van openbare orde.

Krachtens artikel 44bis § 1 Verblijfwet kan er alleen een einde aan het verblijf van burgers van de Europese Unie en hun familieleden gemaakt worden, om ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid.

Verweerder verwijst in bestreden beslissing naar de notie 'openbare orde'.

Conform de rechtspraak nr. 200 119 van 22 februari 2018 van Uw raad, dient het begrip 'openbare orde' volgens de Europese rechtspraak van het Hof van Justitie te worden uitgelegd [...]:

"2.8. De wetgever benadrukte dat er een onderscheid moet worden gemaakt tussen "redenen van openbare orde", "ernstige redenen van openbare orde" en "dwingende redenen van openbare orde" en dat deze gradaties ook gelden voor de nationale veiligheid. Opnieuw benadrukt de wetgever dat de begrippen afkomstig zijn uit "Europese akten" en dat de begrippen conform de rechtspraak van het Hof van Justitie moeten worden geïnterpreteerd. Voor wat betreft het begrip "ernstige redenen van openbare orde", waarvan in casu toepassing wordt gemaakt, wordt dit door de wetgever omschreven als de vertaling van "het idee dat

de omstandigheden van het geval een belangrijkere graad van ernst moeten vertonen" dan gewone redenen van openbare orde."

De wetgever benadrukte dat er een onderscheid moet worden gemaakt tussen "redenen van openbare orde", "ernstige redenen van openbare orde" en "dwingende redenen van openbare orde" en dat deze gradaties ook gelden voor de nationale veiligheid (Parl.St. Kamer, 2016-17, nr. 2215/001, pp. 19-20).

Dit onderscheid wordt in de bestreden beslissing niet, of veruit onvoldoende gemaakt.

Artikel 62, §2, eerste lid Vw. stelt: "De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. De feiten die deze beslissingen rechtvaardigen worden vermeld, behalve indien redenen van Staatsveiligheid zich daartegen verzetten. "

Artikel 2 van de Wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen van 29 juli 1991 stelt: "De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd. "

Artikel 3 van die wet stelt: "De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn. "

Het afdoende karakter van de motivering houdt in dat de motieven pertinent moeten zijn, wat wilt zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moeten hebben, en dat ze draagkrachtig zijn, wat wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te schragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de beslissing de motieven moet kunnen aantreffen derwijze dat kan worden nagegaan of de overheid van redenen die in feite en rechte juist zijn, of de overheid die gegevens correct heeft beoordeeld, en of ze op die gronden redelijkerwijze tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is een annulatieberoep tegen de beslissing in te dienen (RvS, 18 januari 2010, nr. 199. 583; RvS, 11 december 2015, nr. 233. 222).

De motieven in de bestreden beslissing zijn niet juist in rechte en feite. Er wordt onvoldoende onderbouwd waarom hij een ernstig gevaar voor de openbare orde zou vormen.

Art. 45 § 2 Verblijfswet:

[...]

De artikelen 43 en 45 Verblijfswet zijn de omzetting van artikel 27 van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG.

Desondanks dat verzoeker niet betwist dat dat de hem opgelegde veroordelingen definitief zijn, meent hij dat het niet duidelijk is waarom het hier niet gaat over "gewone redenen van openbare orde", en wel over "ernstige redenen van openbare orde".

Daar waar gesteld wordt dat de strafrechtelijke veroordelingen leiden tot een reële, actuele en ernstige bedreiging, dient opgemerkt te worden dat er onvoldoende rekening met de concrete elementen van het dossier wordt gehouden.

Het begrip openbare orde werd door het HvJ gedefinieerd in het Bouchereau arrest: "het beroep van een nationale instantie op het begrip openbare orde (veronderstelt) in elk geval, afgezien van de storing van de sociale orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, het bestaan van een werkelijke en genoegzaam ernstige bedreiging, die een fundamenteel belang van de samenleving aantast."

Elke inbreuk op de wet impliceert een verstoring van de maatschappelijke orde. Dit betekent echter niet dat elke wetsovertreding ook een beroep op de openbare orde rechtvaardigt. Dit is enkel het geval wanneer de verstoring van de maatschappelijke orde ook een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving.

Het begrip openbare orde veronderstelt volgens de wetgever "hoe dan ook, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, [...] dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast (arrest Z. Zh., van 11 juni 2015, C-554-13, EU:C:2015:377, punten 48 en 50 en vermelde rechtspraak; arrest H.T., van 24 juni 2015, C 37313, EU:C:2015:413, punt 79; arrest Byankov, C- 249/11, EU:C:2012:608, punt 40 en vermelde rechtspraak)"

Het gepleegd hebben van strafrechtelijke feiten an sich onvoldoende om te spreken van reële actuele en ernstige bedreigingen voor de openbare orde, zelfs al gaat het om criminele feiten. Er moet immers een daadwerkelijke en vastgestelde kans bestaan dat de individu opnieuw strafrechtelijke daden zou begaan - een louter hypothetische kans volstaat niet.

Er moet een risico tot recidive zijn vooraleer het risico voor de openbare orde actueel kan worden beschouwd.

Verwerende partij stelt dat "er een ernstig gevaar bestaat dat verzoeker zal recidiveren". Verzoeker vraagt zich af hoe verwerende partij tot deze conclusie komt.

Verzoeker had inderdaad financiële problemen, maar dit betekent op geen enkele manier dat hij hetzelfde gedrag zal voortzetten in de toekomst.

Er wordt gesteld dat er geen bewijzen voorliggen van een oplossing voor deze financiële problemen.

Verzoeker verblijft sinds 2024 in de gevangenis, zijn strafeinde is in 2032.

Het is redelijk logisch dat verzoeker op dit moment geen definitieve oplossing kan voorleggen m.b.t. deze financiële problemen. Nogmaals, dit betekent op geen enkele manier dat er een groot risico op recidive bestaat.

Verzoeker heeft zijn les geleerd, heeft spijt van zijn daden en werkt vanuit de gevangenis aan zijn reklassering. Hij stelt disciplinair geen problemen in de gevangenis.

Voor verzoeker wordt niet aangetoond dat hij actueel een werkelijk gevaar voor de openbare orde betekent.

De beoordelingsmarge van de lidstaten is overigens niet onbeperkt. Het bestuur dient niet enkel rekening te houden met het gedrag van verzoeker, zoals eerder aangegeven, maar dient evenzeer het evenredigheidsbeginsel toe te passen bij het ontnemen van een verblijfsrecht. Dit houdt in dat er nagegaan moet worden in welke mate het ontnemen van een verblijfsrecht nuttig is voor het vooropgestelde doel - namelijk het beschermen van de openbare orde en/of veiligheid.

Indien zou worden geargumenteed dat verzoeker geen terugkeerverplichting werd opgelegd, maar dat enkel zijn verblijfsrecht beëindigd werd, dient opgemerkt te worden dat de Terugkeerrichtlijn een dergelijke ambiguïteit niet duldt, en dat het alleszins onredelijk is om verzoeker in onwettig verblijf te laten als zorgdrager van zijn wettelijke partner en kinderen die hier wettig verblijven, en dat dit op geen enkele wijze nuttig is voor het vooropgestelde doel, de bescherming van de openbare orde.

De concrete en individuele situatie van verzoeker en zijn familie dient in rekening gebracht te worden.

Voorts moet er ook nagegaan worden binnen het kader van het evenredigheidsbeginsel, in welke mate er alternatieve en minder verregaande maatregelen beschikbaar zijn om hetzelfde doel te bereiken.

Immers, de strafrechtelijke antecedenten worden niet betwist, doch het is allerm minst duidelijk waarom verzoeker een ernstige bedreiging zou vormen voor de openbare orde, en er een actueel gevaar zou zijn.

Verzoeker stelt dat uit het geheel van het concrete dossier blijkt dat er onvoldoende evenredig rekening werd gehouden met alle elementen.

Vierde onderdeel,

Artikel 8 EVRM luidt als volgt:

[...]

Verzoeker kwam op 8-jarige leeftijd aan in België en werd op 11-jarige leeftijd in het bezit gesteld van een verblijfstitel als minderjarige Uniburger.

Hij heeft onderwijs genoten en zijn diploma behaald. Hierna is verzoeker via een IBOcontract beginnen werken.

Sinds 2011 is verzoeker aan het werk geweest binnen verschillende bedrijven. Enkele jaren geleden werd hij zelfstandige.

Echter gingen de zaken niet zo goed waardoor verzoeker zijn zelfstandige activiteiten zeer recent stopzette. Hij geraakte in financiële problemen.

Dermate lange tewerkstelling zorgt onomstotelijk voor een privéleven dat onder artikel 8 EVRM valt.

Bovendien kwam verzoeker in 2001 met zijn kerngezin naar België. Het overgrote deel van zijn familie woont nog steeds in België.

Hij heeft geen contacten meer met de weinige familie die in Nederland wonen.

De bestreden beslissing stelt dat de ernstige bedreiging voor de openbare orde die uit zijn gedrag voortvloeit, zodanig is dat de familiale belangen geen voorrang mogen hebben op het vrijwaren van de openbare orde.

Conform artikel 8 van het EVRM dient een grondige en uitvoerige belangenafweging gemaakt te worden.

Om na te gaan of er in het kader van immigratie sprake is van een positieve verplichting (bv. een recht op binnenkomst en/of verblijf in het kader van gezinshereniging) dan wel een negatieve verplichting (bv. in het kader van weigering van voortgezet verblijf), dient een redelijke belangenafweging plaats te hebben.

Het Hof van Justitie wijst erop dat het EHRM in deze belangenafweging in migratiedossiers, conform het beginsel van het belang van het kind, concreet rekening houdt met factoren zoals de leeftijd van het betrokken kind, het belang en welzijn van de kinderen in het bijzonder de ernst van de moeilijkheden die de kinderen riskeren in het land waarheen ze worden uitgewezen (zoals de band die het kind heeft met de culturele en taalkundige context van dit land), het eventuele feit dat het kind onafhankelijk van het gezin aankomt, zijn situatie in het land van herkomst, de hechtheid van de sociale, culturele en familiale banden met het gastland en het land van herkomst en de mate waarin het kind van zijn gezinsleden afhankelijk is (HvJ 27 juni 2006, C-540/03, Parlement v. Raad, pt. 56 en 64-65, met verwijzing naar EHRM 21 december 2001, nr. 31465/96, Sen v. Nederland, § 37; EHRM 31 januari 2006, nr. 50435/99, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, § 39; EHRM 28 november 1996, nr. 21702/93, Ahmut v. Nederland, § 69; EHRM 19 februari 1996, nr. 23218/94, Gül v. Zwitserland, § 42. Zie ook interessante rechtspraak aangaande het belang van het kind in EHRM 1 december 2005, nr. 60665/00, Tuquabo-Tekle et al. v. Nederland, § 44; EHRM 18 oktober 2006, nr. 46410/99, Uner v. Nederland, § 58; EHRM 31 juli 2008, nr. 265/07, Darren Omoregie v. Noorwegen, § 66; EHRM 3 november 2011, nr. 28770/05, Arvelo Aponte v. Nederland, § 6; EHRM 23 juni 2008, nr. 1638/03, Maslov v. Oostenrijk, §§ 82-83; EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nufiez v. Noorwegen, § 78; EHRM 30 juli 2013, nr. 33169/10, Polidario v. Zwitserland; EHRM 30 juli 2013, nr. 948/12, Berisha v. Zwitserland, § 51, met verwijzing naar EHRM (Grote Kamer) 6 juli 2010, nr. 41615/07, Neulinger en Shuruk v. Zwitserland, §§ 135-136; EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili v. België, § 144; EHRM 8 juli 2013,

nr. 3910/13, M.P.E.V. v. Zwitserland; EHRM 24 juli 2014, nr. 32504/11, Kaplan et al. v. Noorwegen; EHRM 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse v. Nederland, § 109.)

Voorts stelt het EHRM dat wanneer een verblijfs- en/of verwijderingsmaatregel wordt getroffen ten aanzien van een ouder, aandacht moet worden besteed aan de uitvoerbaarheid, haalbaarheid en proportionaliteit ervan, opdat daadwerkelijke bescherming en voldoende gewicht wordt gegeven aan het belang van de kinderen die rechtstreeks worden getroffen door die maatregel (EHRM 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse v. Nederland).

Net zoals de overige bepalingen van het EVRM, heeft artikel 8 van het EVRM te maken met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België § 83). Dit artikel primeert ook op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029). Het is daarom de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Verwerende partij erkent dat verzoeker zich kan beroepen op een gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 EVRM, en dat de bestreden beslissing een inmenging vormt in dit gezins- en privéleven.

Rest de vraag of alle relevante gegevens waarover verwerende partij beschikte of behoorde te beschikken op een zorgvuldige wijze werden betrokken in de afweging tussen enerzijds, het belang van verzoeker bij de uitoefening van zijn privé- en gezinsleven in het Rijk en anderzijds, het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Het is de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op respect voor het privé- en gezinsleven. Dit wordt onderzocht aan de hand van 'fair balance'-toets, waarbij wordt nagegaan of de overheid een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de belangen van het individu en de belangen van de samenleving (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 76; EHRM 2 juni 2015, nr. 6009/10. K.M. Zwitserland, § 53). Tevens moet blijken dat daarbij alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar werden betrokken.

Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, Nufiez/Noorwegen, § 84; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 62).

Algemene factoren die meespelen in het kader van de afweging van het belang van het individu zijn, onder meer, de mate waarin het privé- en gezinsleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van omstandigheden die het moeilijk of onmogelijk maken om het bestaande privé- en gezinsleven in het land van herkomst of elders verder te zetten. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (cf. EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nufiez/Noorwegen, § 70; EHRM 12 juni 2012, nr. 54131/10, Bajsultanov/Oostenrijk, § 90; EHRM 1 december 2016, nr. 77036/11, Salem/Denemarken, § 79).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt verder dat waar overwegingen van openbare orde of nationale veiligheid een rol spelen, zoals verwerende partij in casu voorhoudt, het EHRM een aantal meer specifieke criteria heeft geformuleerd die nationale overheden moeten leiden in het maken van een redelijke belangenafweging, met name de zgn. Boultif criteria. (EHRM 2 augustus 2001, Boultif/ Zwitserland, § 48).

Uit de uitspraak van het EHRM inzake Uner (EHRM 18 oktober 2006, "Uner/Nederland (GK)", §§ 55, 57 en 58) volgt dat naast de Boultif-criteria desgevallend ook in de belangenafweging moet worden betrokken:

"9) het belang en het welzijn van de kinderen, in het bijzonder de ernst van de problemen die kinderen waarschijnlijk zouden ondervinden in het land van herkomst van de vreemdeling;

10) de hechtheid van de sociale, culturele en familiebanden van de vreemdeling met het gastland en met zijn land van herkomst."

Verwerende partij heeft geen redelijke afweging gemaakt in het licht van de bovenstaande factoren.

Verzoeker herhaalt dat hij op zeer jonge leeftijd aankwam in België, hier onderwijs heeft genoten en zijn diploma behaalde. Hierna is verzoeker via een IBO-contract beginnen werken.

Sinds 2011 is verzoeker aan het werk geweest binnen verschillende bedrijven. Enkele jaren geleden werd hij zelfstandige.

Echter gingen de zaken niet zo goed waardoor verzoeker zijn zelfstandige activiteiten zeer recent stopzette. Hij geraakte in financiële problemen.

Dermate lange tewerkstelling zorgt onomstotelijk voor een privéleven dat onder artikel 8 EVRM valt.

Bovendien kwam verzoeker met zijn kerngezin naar België. Het overgrote deel van zijn familie woont ook in België.

Hij heeft geen contacten meer met de weinige familie die in Nederland wonen.

De hechtheid van de banden die hij met België heeft worden ruim onderschat door verwerende partij waarbij zij geen afdoende belangenafweging maken.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de

administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Door na te laten een zo grondig als mogelijk onderzoek te voeren naar het bestaan van verzoekers gezinsleven en vervolgens naar de toelaatbaarheid van een inmenging in dit gezinsleven overeenkomstig artikel 8 EVRM voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing begaat verwerende partij een schending van alle bovenvermelde wetsbepalingen en algemene rechtsbeginselen.”

Verzoeker is van mening dat de inmenging van de bestreden beslissing niet proportioneel is, gelet op wat aangehaald werd in het eerste onderdeel.”

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). De naleving van de genoemde plicht houdt evenwel geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (RvS 18 november 1993, nr. 44.948). In de bestreden beslissing worden de overwegingen in rechte en in feite die tot het nemen van deze beslissing hebben geleid, uitvoerig en overzichtelijk weergegeven. De gegeven motieven zijn pertinent en draagkrachtig. Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud ervan verzoeker het genoemde inzicht verschaft en hem aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht wordt beoogd, is hiermee bereikt. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals vervat in de voormelde wetsbepalingen wordt niet aangetoond.

2.3. De door verzoeker geuite kritiek betreft een inhoudelijke kritiek op de motieven van de bestreden beslissing, zodat het middel wordt onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Wat betreft het redelijkheidsbeginsel en het daarmee samenhangende evenredigheidsbeginsel moet verder worden gesteld dat de keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid, zoals in casu het geval, maakt, het redelijkheidsbeginsel slechts schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk is genomen. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.4. Deze beginselen van behoorlijk bestuur worden onderzocht in het licht van de toepassing in de bestreden beslissing van de bepalingen van de artikelen 44bis en 45 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 44bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. Onverminderd de paragrafen 2 en 3, kan de minister of zijn gemachtigde een einde maken aan het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

§ 2. De minister kan een einde maken aan het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden die krachtens de artikelen 42quinqües en 42sexies een duurzaam verblijfsrecht hebben verkregen, alleen om ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid.

§ 3. De minister kan een einde maken aan het verblijf van de volgende burgers van de Unie, alleen om dwingende redenen van nationale veiligheid :

1° de burgers van de Unie die op het grondgebied van het Rijk hebben verbleven gedurende de tien voorafgaande jaren;

2° de burgers van de Unie die minderjarig zijn, behalve indien de beslissing noodzakelijk is in het belang van het kind, zoals bepaald in het Verdrag van de Verenigde Naties inzake de rechten van het kind van 20 november 1989.

§ 4. Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in de paragrafen 1, 2 of 3 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

De relevante bepalingen van artikel 45 van de Vreemdelingenwet stellen verder:

“§ 1. De redenen van openbare orde, nationale veiligheid en volksgezondheid bedoeld in de artikelen 43 en 44bis mogen niet worden aangevoerd voor economische doeleinden.

§ 2. De in de artikelen 43 en 44bis bedoelde beslissingen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken burger van de Unie of zijn familielid.

Eerdere strafrechtelijke veroordelingen zijn als zodanig geen reden voor dergelijke beslissingen.

Het gedrag van de burger van de Unie of van zijn familielid moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd.

[...]”

2.5. De artikelen 44bis en 45 van de Vreemdelingenwet, die respectievelijk werden hersteld en vervangen door de artikelen 26 en 35 van de wet van 24 februari 2017, vormen een omzetting van de artikelen 27 en 28 van de richtlijn 2004/38/EG (Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 32 in fine en 34-37, zie ook bijlage, p. 138-143).

In de voorbereidende werken van de wet van 24 februari 2017 grijpt de wetgever, met betrekking tot de voormelde bepalingen in de Vreemdelingenwet, ook herhaaldelijk terug naar rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: HvJ) om de begrippen “openbare orde” en “nationale veiligheid” nader te duiden (Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001).

In zijn rechtspraak licht het HvJ toe dat het begrip “openbare orde” hoe dan ook, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, veronderstelt dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast. Wat het begrip “openbare veiligheid” betreft, zet het HvJ in zijn rechtspraak uiteen dat dit begrip zowel de interne als de externe veiligheid van een lidstaat dekt. Bijgevolg kunnen een aantasting van het functioneren van instellingen en essentiële openbare diensten, risico's voor het overleven van de bevolking, het risico op een ernstige verstoring van de externe betrekkingen of van de vreedzame co-existentie van de volkeren, alsook een aantasting van militaire belangen, de openbare veiligheid in gevaar brengen (HvJ 13 september 2016, C-166/14, Rendon Marin, pt. 83).

Verder moeten “ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid” worden onderscheiden van gewone “redenen van openbare orde of nationale veiligheid” en “dwingende redenen van openbare orde of nationale veiligheid”. “Ernstige redenen” vertalen het idee dat de omstandigheden van het geval een belangrijkere graad van ernst moeten vertonen dan de gewone “redenen”, terwijl “dwingende redenen” vereisen dat de omstandigheden van het geval nog ernstiger zijn. Daaruit volgt dat het begrip “ernstige redenen” breder is dan het begrip “dwingende redenen” (Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 23 en 37, met verwijzing naar rechtspraak van het HvJ; zie ook HvJ 22 mei 2012, C-348/09, P.I., pt. 19).

De algemene vaststelling dat strafbare feiten werden gepleegd die de openbare orde of nationale veiligheid in het gedrang kunnen brengen, volstaat op zich niet om beperkende verblijfsmaatregelen te nemen. Maatregelen die worden genomen ter bescherming van de openbare orde, zoals een beëindiging van verblijf, mogen uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken vreemdeling waaruit een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving blijkt, zoals artikel 45, § 2 van de Vreemdelingenwet voorziet (zie ook HvJ 13 september 2016, C-165/14, Rendon Marin, pt. 59-61). Dit impliceert een individueel onderzoek van het voorliggende geval.

In die zin kan het bestaan van een of meerdere strafrechtelijke veroordelingen op zichzelf geen reden of motivering vormen voor de beëindiging van een verblijfsrecht. Dit betekent evenwel niet dat strafrechtelijke veroordelingen niet mee in overweging mogen worden genomen binnen het individueel onderzoek naar een eventuele beëindiging van het verblijfsrecht om redenen van openbare orde of nationale veiligheid. Immers kan uit de omstandigheden die tot de strafrechtelijke veroordelingen hebben geleid het bestaan blijken van een persoonlijk gedrag dat een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel

belang van de samenleving vormt die de beëindiging van het verblijfsrecht noodzaakt om de openbare orde of de nationale veiligheid te beschermen (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77, Bouchereau, pt. 28).

Het komt verweerder toe om op individuele basis te onderzoeken wat in het persoonlijk gedrag van een vreemdeling of in de strafbare feiten die deze vreemdeling heeft gepleegd een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt die ter bescherming van de openbare orde of de nationale veiligheid een beslissing die een beperking van het inreisrecht of het verblijfsrecht van deze vreemdeling inhoudt kan rechtvaardigen (HvJ 13 september 2016, C-304/14, CS, pt. 46).

Bij het beoordelen van een bedreiging voor de openbare orde moet rekening worden gehouden met de aard en ernst van de strafbare feiten, het aantal strafbare feiten en de veroorzaakte schade. Naast voldoende ernstig en werkelijk, dient deze bedreiging ook actueel te zijn. De vaststelling van een actuele bedreiging vereist in regel dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen (HvJ 22 mei 2012, C-348/09, P.I., pt. 30; Memorie van toelichting, *Parl. St.* Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 24). Het is aan de nationale overheden om in elk afzonderlijk geval te beoordelen of het gedrag van de betrokken vreemdeling een gevaar voor nieuwe verstoringen van de openbare orde of nationale veiligheid oplevert, wat desgevallend een onderzoek naar het risico van recidive kan omvatten. Verweerder moet derhalve zijn besluit baseren op een inschatting van het toekomstig gedrag van de betrokken vreemdeling en dit aan de hand van de objectieve elementen zoals deze voorliggen op het ogenblik dat hij een beslissing neemt en die blijken uit het administratief dossier. Hierbij wordt nog opgemerkt *“dat het ook mogelijk is dat het enkele feit van het voorafgaand gedrag voldoet aan de voorwaarden voor een dergelijke bedreiging van de openbare orde”* (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77 Bouchereau, pt. 29). In deze zin heeft ook het EHRM geoordeeld dat in sommige gevallen de ernst van een misdrijf op zichzelf genoeg kan zijn om een beperkende verblijfsmaatregel te rechtvaardigen (EHRM 20 september 2011, nr. 8000/08, A.A. v. Verenigd Koninkrijk, § 63).

2.6. De bestreden beslissing houdt in dat verzoekers verblijfsrecht wordt beëindigd op grond van artikel 44bis, § 2 van Vreemdelingenwet en dit om ernstige redenen van openbare orde. Verweerder is van oordeel dat verzoekers persoonlijke gedrag een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving die het noodzakelijk maakt dat zijn verblijf wordt beëindigd, wat proportioneel wordt geacht in het licht van zijn persoonlijke en gezinsbelangen. Verweerder heeft rekening gehouden met het gegeven dat verzoeker reeds sinds 2004 verblijfsrecht geniet in België en zet in de bestreden beslissing uiteen waarom in casu volgens hem toepassing kan worden gemaakt van artikel 44bis, § 2 van de Vreemdelingenwet, en niet van § 3 van dit wetsartikel waarvoor *“dwingende redenen van openbare orde”* dienen te worden aangetoond.

2.7. De Raad wenst voorafgaand te benadrukken dat verzoeker werd gehoord voor het nemen van de bestreden beslissing. Zo blijkt dat verzoeker op 28 januari 2025 in de gevangenis heeft gesproken met een medewerker van de Dienst Vreemdelingenzaken. Het gesprek verliep in het Nederlands. Hij werd er van op de hoogte gebracht dat werd overwogen om een einde te stellen aan zijn verblijf en hem mogelijk ook de toegang tot het Belgische grondgebied voor een bepaalde periode zou worden onttrokken, dit om redenen van openbare orde. Hij werd verzocht een vragenlijst in te vullen en waar nodig de gevraagde bewijzen voor te leggen. Hij kreeg hiervoor een termijn van 15 dagen. Verzoeker heeft de vragenlijst hoorrecht tweemaal ingevuld, namelijk op 28 januari 2025 en op 10 februari 2025. Verder bezorgde hij het bestuur op 10 februari 2025 ook allerlei stukken aangaande zijn situatie. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verweerder met al deze elementen rekening heeft gehouden.

2.8. In een eerste en tweede onderdeel van het middel betoogt verzoeker dat verweerder toepassing heeft gemaakt van de verkeerde rechtsgrond. Hij wijst er op dat hij sinds 2009 ononderbroken in België verblijft en dat hem op 2 oktober 2023 een EU+-kaart werd toegekend. Hij is van oordeel dat in zijn situatie de verhoogde bescherming zoals bedoeld in artikel 28, lid 3 van de richtlijn 2004/38/EG en artikel 44bis, § 3 van de Vreemdelingenwet geldt, waarbij *“dwingende redenen van nationale veiligheid”* moeten worden aangetoond.

De Raad herhaalt dat overeenkomstig artikel 44bis, § 3 van de Vreemdelingenwet enkel om dwingende redenen van nationale veiligheid een einde kan worden gemaakt aan het verblijf van *“de burgers van de Unie die op het grondgebied van het Rijk hebben verbleven gedurende de tien voorafgaande jaren”* (1°).

Dit betreft een omzetting van artikel 28, lid 3 van de richtlijn 2004/38/EG, dat bepaalt:

*“3. Behalve om dwingende redenen van openbare veiligheid zoals door de lidstaten gedefinieerd, kan ten aanzien van burgers van de Unie of hun familieleden, ongeacht hun nationaliteit geen besluit tot verwijdering worden genomen, indien zij:
a) de laatste tien jaar in het gastland hebben verbleven, of*

[...]"

Verweerder hield er in de bestreden beslissing rekening mee dat verzoeker reeds sinds 2004 in België verblijft en op het ogenblik van het nemen van deze beslissing een duurzaam verblijfsrecht genoot. Ondanks deze gegevens was volgens hem echter geen sprake van een (ononderbroken) verblijf gedurende de laatste 10 jaar in België, zoals dit wordt bedoeld in artikel 44bis, § 3 van de Vreemdelingenwet. Hij greep hiervoor terug naar de interpretatie van het begrip "verblijf gedurende de tien voorafgaande jaren" in artikel 28, lid 3 van de richtlijn 2004/38/EG door het HvJ en oordeelde meer concreet als volgt:

"[...] Anders dan wat geldt voor de periode vereist voor het verwerven van het duurzame verblijfsrecht, die ingaat met het rechtmatige verblijf van de betrokkene in het gastland, moet het verblijf van tien jaar vereist voor de toekenning van de in artikel 28, lid 3, sub a, van richtlijn 2004/38 bedoelde verhoogde bescherming, door achteruittelling vanaf de datum van het besluit tot verwijdering van deze persoon worden berekend.

Een in de gevangenis doorgebrachte periode kan in beginsel het ononderbroken karakter van het verblijf in de zin van deze bepaling doorbreken en kan een negatieve invloed hebben op de toekenning van de verhoogde bescherming waarin deze bepaling voorziet, zelfs indien deze persoon gedurende de tien jaar voorafgaand aan zijn gevangenisstraf in het gastland heeft verbleven. Deze omstandigheid kan worden meegewogen bij de algehele beoordeling die vereist is om te bepalen of de eerder met het gastland opgebouwde banden van integratie al dan niet zijn verbroken."

Deze beoordeling is in overeenstemming met de relevante rechtspraak van het HvJ.

Zoals aangegeven door verweerder oordeelde het HvJ in eerste instantie dat de verblijfsperiode van tien jaar in beginsel ononderbroken dient te zijn en door achteruittelling moet worden berekend vanaf de datum van het besluit tot verwijdering van de betrokkene (HvJ 16 januari 2014, C-400/12, M. G., punt 28). Inzake de vraag of in de gevangenis doorgebrachte perioden kunnen leiden tot een onderbreking van het verblijf, oordeelde het HvJ in voormeld arrest in tweede instantie als volgt:

"30 In dit verband heeft het Hof reeds geoordeeld dat het bij richtlijn 2004/38 ingevoerde beschermingsstelsel tegen verwijderingsmaatregelen is gebaseerd op de mate waarin de betrokkenen in het gastland zijn geïntegreerd, zodat naarmate de burgers van de Unie en hun familieleden beter in het gastland zijn geïntegreerd, zij beter tegen verwijdering dienen te worden beschermd, gelet op de omstandigheid dat deze verwijdering ernstige schade kan toebrengen aan personen die zich op grond van de hun door het VWEU verleende rechten en vrijheden daadwerkelijk in het gastland hebben geïntegreerd (zie in die zin arrest Tsakouridis, punten 24 en 25).

31 Het Hof heeft bij zijn uitlegging van artikel 16, lid 2, van richtlijn 2004/38 reeds geoordeeld dat de oplegging van een onvoorwaardelijke gevangenisstraf door de nationale rechter aantoonde dat de betrokkene de door de samenleving van het gastland in diens strafrecht tot uiting gebrachte waarden niet eerbiedigt, zodat de inaanmerkingneming van in de gevangenis doorgebrachte perioden voor de verwerving van het duurzame verblijfsrecht in de zin van artikel 16, lid 2, van richtlijn 2004/38 door de familieleden van een burger van de Unie die niet de nationaliteit van een lidstaat hebben, klaarblijkelijk zou indruisen tegen het doel dat door deze richtlijn met de instelling van dit verblijfsrecht wordt nagestreefd (arrest van 16 januari 2014, Onuekwere, C-378/12, punt 26).

32 Aangezien de mate van integratie van de betrokkenen de wezenlijke basis vormt voor zowel het duurzame verblijfsrecht als het beschermingsstelsel tegen de verwijderingsmaatregelen van richtlijn 2004/38, moet in het kader van de uitlegging van artikel 28, lid 3, sub a, van deze richtlijn tevens rekening worden gehouden met de redenen die rechtvaardigen dat de in de gevangenis doorgebrachte perioden niet in aanmerking worden genomen voor het verwerven van het duurzame verblijfsrecht of dat deze perioden het ononderbroken karakter van het verblijf doorbreken.

33 Hieruit volgt dat de in de gevangenis doorgebrachte perioden niet in aanmerking kunnen worden genomen voor de toekenning van de verhoogde bescherming van artikel 28, lid 3, sub a, van richtlijn 2004/38 en dat deze perioden het ononderbroken karakter van het verblijf in de zin van deze bepaling in beginsel doorbreken.

34 Aangaande dit ononderbroken karakter van het verblijf, is in punt 28 van het onderhavige arrest in herinnering gebracht dat de verblijfsperiode van tien jaar vereist voor de toekenning van de verhoogde bescherming van artikel 28, lid 3, sub a, van richtlijn 2004/38, in beginsel ononderbroken dient te zijn.

35 Wat de vraag betreft in hoeverre de onderbreking van het verblijf tijdens de tien jaar voorafgaand aan het besluit tot verwijdering van de betrokkene verhindert dat deze in aanmerking komt voor de verhoogde bescherming, dient steeds precies op het moment waarop de vraag van verwijdering zich voordoet een

algehele beoordeling van de situatie van de belanghebbende plaats te vinden (zie in die zin arrest Tsakouridis, punt 32).

36 Aangezien de in de gevangenis doorgebrachte perioden het ononderbroken karakter van het verblijf in de zin van artikel 28, lid 3, sub a, van richtlijn 2004/38 in beginsel doorbreken, kunnen deze perioden in dit verband, samen met de andere factoren die in het individuele geval alle relevante aspecten vormen, door de nationale instanties die belast zijn met de toepassing van artikel 28, lid 3, van richtlijn 2004/38, worden meegewogen in de algehele beoordeling die is vereist om te bepalen of de eerder met het gastland opgebouwde banden van integratie zijn verbroken en dus of de in die bepaling bedoelde verhoogde bescherming al dan niet wordt toegekend (zie in die zin arrest Tsakouridis, punt 34).

37 Aangaande ten slotte de invloed van de omstandigheid dat de betrokkene gedurende de tien jaar voorafgaand aan zijn gevangenisstraf in het gastland heeft verbleven, moet in herinnering worden gebracht dat ofschoon, zoals in de punten 24 en 25 van het onderhavige arrest in herinnering is gebracht, het verblijf van tien jaar vereist voor de toekenning van de in artikel 28, lid 3, sub a, van richtlijn 2004/38 bedoelde verhoogde bescherming, door achteruittelling moet worden berekend, namelijk vanaf de datum van het besluit tot verwijdering van deze persoon, deze omstandigheid, daar de krachtens deze bepaling gemaakte berekening verschilt van die welke wordt gemaakt voor de toekenning van het duurzame verblijfsrecht, kan worden meegewogen bij de in het vorige punt genoemde algehele beoordeling.”

Het HvJ besloot aldus dat artikel 28, lid 3, a) van de richtlijn 2004/38/EG zo moet worden uitgelegd dat een door de betrokkene in de gevangenis doorgebrachte periode in beginsel het ononderbroken karakter van het verblijf in de zin van deze bepaling kan doorbreken en een negatieve invloed kan hebben op de toekenning van de verhoogde bescherming waarin deze bepaling voorziet, zelfs indien deze persoon gedurende de tien jaar voorafgaand aan zijn gevangenisstraf in het gastland heeft verbleven. Deze omstandigheid kan echter worden meegewogen bij de algehele beoordeling die vereist is om te bepalen of de eerder met het gastland opgebouwde banden van integratie al dan niet zijn verbroken.

In die situatie waarin de Unieburger vóór het begaan van een strafbaar feit dat zijn detentie rechtvaardigde reeds voldeed aan de voorwaarde van een ononderbroken verblijf van tien jaar in het gastland verduidelijkte het HvJ in zijn arrest van 17 april 2018 in de gevoegde zaken C-316/16 en C-424/16 (Vomero) nog dat “de omstandigheid dat de betrokken persoon door de autoriteiten van die staat in detentie is geplaatst, [...] niet [kan] worden geacht de eerder met die staat opgebouwde integratiebanden en het ononderbroken karakter van zijn verblijf op het grondgebied van die staat in de zin van artikel 28, lid 3, onder a), van richtlijn 2004/38 automatisch te verbreken en hem aldus de door die bepaling gewaarborgde verhoogde bescherming tegen verwijdering te ontnemen. Een dergelijke uitlegging zou overigens tot gevolg hebben dat deze bepaling haar nuttig effect grotendeels zou verliezen, aangezien een verwijderingsmaatregel juist meestal zal worden uitgevaardigd wegens het gedrag van de betrokkene dat tot zijn veroordeling en vrijheidsontneming heeft geleid.” Het HvJ bevestigde dat in het geval van een Unieburger die een vrijheidsstraf uitzit en jegens wie een besluit tot verwijdering is vastgesteld, aan de voorwaarde dat deze Unieburger “de laatste tien jaar in het gastland [heeft] verbleven” kan zijn voldaan wanneer een algehele beoordeling van de situatie van de betrokkene die rekening houdt met alle relevante aspecten tot de conclusie leidt dat niettegenstaande die detentie de integratiebanden tussen deze Unieburger en het gastland niet zijn verbroken. Deze aspecten omvatten met name de sterkte van de met het gastland opgebouwde integratiebanden voordat de Unieburger in detentie is geplaatst, de aard van het strafbare feit dat de opgelegde detentieperiode heeft gerechtvaardigd en de omstandigheden waaronder dit feit is gepleegd alsmede het gedrag van deze Unieburger gedurende de detentieperiode (punten 63 t.e.m. 83).

Specifiek wat verzoekers situatie betreft, oordeelde verweerder in de bestreden beslissing dat de eerder met België opgebouwde banden van integratie als verbroken moeten worden beschouwd, waardoor geen sprake is van een ononderbroken verblijf van tien jaar voorafgaand aan de bestreden beslissing en de verhoogde bescherming van artikel 44bis, § 3 van de Vreemdelingenwet dus niet speelt. Hij stelde zo dat het “vermoeden van integratie ten gevolge van de verblijfsduur [...] door de [...] gepleegde feiten zelf [wordt] weerlegd” en “[d]e verhoogde bescherming van artikel 28 van richtlijn 2004/38 [...] niet op [verzoeker] van toepassing [is] aangezien uit [zijn] gedrag en de wijze waarop [hij] de feiten heeft gepleegd, blijkt dat [hij] niet werkelijk [is] geïntegreerd”. In de bestreden beslissing wordt nog gemotiveerd als volgt:

“Binnen het tijdvak van 10 jaar dat aan onderhavige beslissing voorafging, verhandelde u cannabis van 29.02.2016 tot 24.09.2016, maakte u zich van 31.10.2023 tot 03.02.2024 schuldig aan de teelt van cannabis en pleegde u op 21.12.2023 en op 29.12.2023 uiterst brute overvallen op weerloze slachtoffers. U werd 3 maal strafrechtelijk veroordeeld waarbij de uitermate ernstige feiten en gedragingen die aan de grondslag van deze veroordelingen lagen duidelijk getuigen van een gebrek aan respect voor de normen in de maatschappij (zie supra). Sinds 02.02.2024 verblijft u ononderbroken in de gevangenis. De integratie van de burger van de Unie stoelt behalve op territoriale en temporele aspecten, ook op kwalitatieve aspecten. Het lijkt zonder meer duidelijk dat uw gedrag gedurende de tien jaren die voorafgaan aan onderhavige beslissing,

een ernstige verstoring van de openbare orde vormt en blijk geeft van een volledige afwezigheid van de wil om te integreren in de samenleving waarbinnen u zich ophoudt en waarvan u zo totaal en consequent bepaalde fundamentele waarden heeft miskend.

Zoals reeds uiteengezet blijkt uit uw persoonlijk gedrag een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving. Gelet op uw ingesteldheid, uw eerdere veroordelingen, het lucratief karakter van de feiten en uw kennelijke financiële problemen, bestaat er een ernstig gevaar dat u zal recidiveren. Uit het vonnis d.d. 25.06.2024 blijkt dat u verwees naar uw moeilijke jeugd en huidige sociale situatie. U stelde ernstige financiële problemen te hebben waarvoor u geen uitweg zag, gezien u een zelfstandige activiteit uitbaatte kon u niet worden toegelaten tot de collectieve schuldenregeling. Er is sprake van een reële verhoogde maatschappelijke gevaarlijkheid waartegen onze samenleving maximaal moet beschermd worden. Sinds 02.02.2024 verblijft u in de gevangenis. Uw strafeinde is volgens uw huidige detentiefiche vastgesteld op 31.01.2032. U legt geen enkel stuk voor waaruit blijkt dat u een oplossing heeft voor uw financiële problemen.”

Verzoeker betwist op zich niet dat het in de bestreden beslissing toegepaste artikel 44bis van de Vreemdelingenwet dient te worden uitgelegd in overeenstemming met de aangehaalde rechtspraak van het HvJ. Hij kan aldus, en gelet op de voormelde motivering van de bestreden beslissing, niet volstaan met een verwijzing naar zijn duurzaam verblijfsrecht en de duur van zijn verblijf om deze motivering onderuit te halen.

Verzoeker betoogt verder dat hem op 2 oktober 2023 een EU+-kaart werd uitgereikt en dat dit enkel gebeurt indien wordt bewezen dat hij geen gevaar vormt voor de openbare orde en de nationale veiligheid en afdoende is geïntegreerd. Hij betoogt dat verweerder aldus in oktober 2023 reeds een afweging heeft gemaakt inzake zijn integratie en het kennelijk onredelijk is om vervolgens in de bestreden beslissing enkel en alleen omwille van zijn detentie sedert 2 februari 2024 plots te stellen dat hij niet langer is geïntegreerd in de Belgische samenleving.

Uit het administratief dossier blijkt echter dat verzoeker reeds sinds 13 oktober 2009 een duurzaam verblijfsrecht heeft en in het bezit is van een E(U)+-kaart (AD, stuk 14). Dit komt overeen met artikel 42quinquies van de Vreemdelingenwet dat stelt dat een Unieburger na een periode van vijf jaar ononderbroken verblijf, onder bepaalde voorwaarden, een duurzaam verblijfsrecht kan worden erkend. Verzoeker toont met zijn kritiek ook niet aan dat, bij de verlenging van de duurzame verblijfskaart door de gemeente, verweerder stelselmatig enig voorafgaand onderzoek inzake de integratie in de Belgische samenleving doorvoert. Hij laat bovendien na zijn huidige EU+-kaart voor te leggen, zodat niet blijkt wanneer deze precies is afgegeven. Alleszins kan verzoeker niet overtuigen dat er in oktober 2023 enige afweging of toetsing is gebeurd door verweerder aangaande zijn integratie in België. Deze vaststelling volstaat om de ongegrondheid van verzoekers kritiek vast te stellen. Verzoeker kan niet louter verwijzen naar de voorgehouden verlenging van zijn EU+-kaart in oktober 2023 om het kennelijk onredelijk of onzorgvuldig karakter van de beoordeling in de bestreden beslissing aan te tonen.

Verzoeker betoogt vervolgens dat de toets of hij een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving niet aan de orde is bij de beoordeling of de gevangenisstraf die hij ondergaat eraan in de weg staat dat hij in de tien jaar voorafgaand aan de bestreden beslissing een voldoende integratie heeft verworven. Hij stelt wel degelijk afdoende te zijn geïntegreerd. Hij stelt op achtjarige leeftijd in België te zijn aangekomen, hier school te hebben gelopen en hier steeds te hebben gewerkt alvorens hij in de gevangenis terecht kwam.

De Raad stelt allereerst vast dat verweerder niet enkel heeft verwezen naar het gegeven dat verzoeker een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt. Verweerder leidde nog uit verzoekers gedrag, de (aard van de) gepleegde feiten en de wijze waarop hij deze feiten pleegde af dat hij niet werkelijk is geïntegreerd. Hij wees er op dat verzoeker in de tien jaar voorafgaand aan de bestreden beslissing bij herhaling drugsfeiten heeft gepleegd en daarnaast overging tot brute overvallen op weerloze slachtoffers. De bijzondere ernst van de feiten en gedragingen die tot verzoekers veroordelingen hebben geleid, getuigt volgens verweerder van een gebrek aan respect voor de normen van de (Belgische) maatschappij. Nog houdt hij er rekening mee dat verzoeker sinds begin februari 2024 ononderbroken in de gevangenis verblijft. Hij stelt dat de integratie niet enkel wordt beoordeeld op territoriale en temporele aspecten, maar ook op kwalitatieve aspecten. Hij is van oordeel dat het gedrag van verzoeker en het meermaals verstoren van de openbare orde blijk geven van een volledige afwezigheid van de wil om te integreren in de samenleving en dat verzoeker met zijn gedrag “totaal en consequent” bepaalde fundamentele waarden van de Belgische samenleving miskent. Dit alles wordt niet concreet betwist door verzoeker. Uit de eerder aangehaalde rechtspraak van het HvJ blijkt ook dat de beoordeling van de integratie dient te gebeuren aan de hand van alle aspecten van het geval van de betrokkene, waaronder de aard van de gepleegde strafbare feiten en de omstandigheden waarin deze feiten zijn gepleegd.

Ook door louter te verwijzen naar zijn aankomst in België op jonge leeftijd, zijn school lopen en zijn tewerkstellingen in België toont verzoeker nog niet concreet aan dat verweerder op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze tot zijn beoordeling is gekomen dat de integratiebanden tussen verzoeker en België als gevolg van zijn gevangenschap als verbroken kunnen worden beschouwd. Zijn jonge leeftijd bij aankomst in België en vroegere school lopen volstaan op zichzelf niet om aan te tonen dat verzoeker, ondanks zijn gevangenschap, tot het nemen van de bestreden beslissing duidelijke integratiebanden met België heeft behouden. Verzoeker erkent verder dat hij ernstige financiële problemen kende die er mee toe hebben geleid dat hij overging tot het plegen van strafbare feiten en dat hij zich genoodzaakt zag zijn zelfstandige activiteiten reeds voor zijn gevangenschap stop te zetten, zoals hij ook reeds aanhaalde tijdens het horen. Van een volgehouden economische integratie was dus geen sprake. Bovendien blijkt uit de rest van de bestreden beslissing ook duidelijk dat verweerder wel degelijk rekening heeft gehouden met de door verzoeker aangehaalde elementen en aangetoonde banden met België. Het loutere gegeven dat verzoeker het niet eens lijkt te zijn met de door verweerder gedane beoordeling, houdt nog niet in dat deze beoordeling op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze tot stand is gekomen.

Waar verzoeker in zijn middel nog wijst op een arrest van de Raad, volstaat het op te merken dat in de continentale rechtstraditie arresten geen precedentswaarde hebben en dat verzoeker niet aantoont dat de feitelijke omstandigheden die aanleiding gaven tot het door hem geciteerde arrest identiek zijn aan deze in voorliggende zaak.

Verzoeker maakt met zijn kritiek niet aannemelijk dat de bestreden beslissing op de verkeerde rechtsgrond is gestoeld.

2.9. In een derde onderdeel van het middel betwist verzoeker, in ondergeschikte orde, dat er in zijn situatie sprake is van *“ernstige redenen van openbare orde”*. Aldus kon volgens hem geen einde worden gesteld aan zijn verblijf met toepassing van artikel 44bis, § 2 van de Vreemdelingenwet. Hij stelt zijn misdrijven en veroordelingen niet te willen betwisten, maar voert aan dat er geen of geen voldoende onderscheid werd gemaakt tussen gewone *“redenen van openbare orde”* en *“ernstige redenen van openbare orde”*. Hij stelt dat het niet duidelijk is waarom het in zijn geval niet gaat om gewone *“redenen van openbare orde”*, maar wel over *“ernstige redenen van openbare orde”*. Verweerder heeft volgens hem onvoldoende onderbouwd waarom hij een ernstig gevaar voor de openbare orde zou vormen.

Verzoekers kritiek kan niet worden gevolgd. De Raad stelt immers vast dat in de bestreden beslissing net heel uitgebreid en zeer omstandig wordt gemotiveerd hoe verweerder tot zijn vaststelling is gekomen dat verzoeker een persoonlijk gedrag vertoont dat *“een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving”* en dat het beëindigen van zijn verblijfsrecht een noodzakelijke maatregel is voor *“de bescherming van de orde en ter preventie van strafbare feiten”*.

Zo wordt allereerst concreet ingegaan op de veroordelingen die verzoeker heeft opgelopen en de door hem gepleegde feiten. Verweerder heeft uiteengezet dat verzoeker als minderjarige reeds feiten pleegde van vernieling en beschadiging van roerende eigendommen met geweld of bedreiging en inbreuken op de wet inzake verdovende middelen. Hij wees er verder op dat verzoeker sinds 2016 meerdere strafrechtelijke veroordelingen heeft opgelopen voor zeer ernstige feiten, onder meer voor inbreuken op de drugswetgeving, diefstal met geweld, informaticafraude en wederrechtelijke en willekeurige gevangenhouding. De meest recente veroordelingen dateren van 25 september 2024 en van 19 december 2024, waarbij verzoeker respectievelijk een gevangenisstraf van acht jaar en een gevangenisstraf van 2 jaar in staat van bijzondere herhaling werd opgelegd. Hij wees er op dat verzoeker sedert 2 februari 2024 zit opgesloten in de gevangenis, dat het huidige strafeinde pas is voorzien voor 31 januari 2032 en dat wanneer de meest recente veroordeling ten uitvoer wordt gebracht zijn strafeinde nog verder in de toekomst zal komen te liggen. Verweerder gaat vervolgens in detail in op de door verzoeker gepleegde feiten en zijn persoonlijke gedragingen die ten grondslag lagen aan zijn verschillende veroordelingen:

“Gedurende een periode van ongeveer 7 maanden, tussen 29.02.2016 en 24.09.2016 maakte u zich schuldig aan de handel in cannabis. U beoogde snel en gemakkelijke geld te verdienen. U hield daarbij geen rekening met de gezondheidsrisico’s voor de kwetsbare en afhankelijke gebruikers. U verzocht een werkstraf. De Rechtbank achtte het inderdaad aangewezen om een werkstraf op te leggen, nu dit als een constructieve wijze van bestraffing gezien werd die gedragscorrigerend zou kunnen werken mits uw medewerking.

Op 11.10.2018 werd u veroordeeld tot een werkstraf van 140 uren (vervangende gevangenisstraf bij nietuitvoering: 15 maanden) en tot een geldboete van 6.000 euro (vervangende gevangenisstraf: 90 dagen) met uitstel voor een termijn van 3 jaar voor een gedeelte van 5.400 euro (vervangende gevangenisstraf: 2 maanden).

De verhoopte gedragswijziging bleef echter uit en u herviel in uw misdadig gedrag. Tussen 31.10.2023 en 03.02.2024 maakte u zich schuldig aan de teelt van cannabis. In het kader van een ander onderzoek werd

een huiszoeking uitgevoerd waarbij u werd aangetroffen. Er werd tevens een huurcontract van een loods gevonden, 2 bussen gekend als meststoffen voor cannabis en een trapladder waarop een kleine hoeveelheid cannabis lag te drogen. Deze spullen zouden allemaal van u zijn. In de loods in Schoten werd een huiszoeking uitgevoerd waarbij verschillende kweektenten werden gevonden en in totaal 576 cannabisplanten. Er werd ook vastgesteld dat de elektriciteit voor de meter werd afgenomen. De eigenaar van de loods verklaarde dat hij de loods aan u verhuurde. U verklaarde dat u veel geld had geleend om uw bedrijf te starten. In het begin zou u alles nog kunnen betalen hebben, maar dan kreeg u een moeilijke klant en had u problemen met betalen. Eerst zou u gevraagd zijn om spullen naar Nederland te brengen, later om een loods te huren. U stelde deze te huren voor 3 Albanezen waarvan u de verdere identiteit niet zou kennen. U zou schrik gehad hebben van deze personen. De plantage zou door de Albanezen opgezet zijn en u zou geholpen hebben met filters hangen en andere makkelijke dingen. U moest de planten water geven. Er was nog geen oogst geweest. U stelde niet te weten wat ze met de elektriciteit hebben gedaan, u zou daar niks van kennen.

Uit het telefonie-onderzoek was gebleken dat u veel contact had met een Nederlands nummer van een zekere '[F.]'. Deze persoon werd nooit geïdentificeerd maar was wel veel aanwezig in de plantage. Het nummer was een prepaid kaart. In berichten die u stuurde naar een zekere K.R. sprak u over het feit dat u een elektricien had. De rechtbank achtte de teelt van cannabis en de elektriciteitsdiefstal bewezen. U werd vrijgesproken voor handel in cannabis.

U hield enkel het eigen gemakkelijk geldgewin voor ogen en stond niet stil bij de negatieve gevolgen van de verspreiding van drugs in de samenleving. Verkoop en verspreiding van drugs houden de drugproblematiek verder in stand en wakkeren deze verder aan. Door de verkoop van drugs komen deze drugs in grote hoeveelheden op de markt, dit ten koste van de gezondheid van de gebruikers. Verkopers veroorzaken ernstige maatschappelijke (over)last. De drugverslaafden dienen te worden behandeld en geraken in financiële moeilijkheden. Het is een feit dat heel wat drugverslaafden hun werk verliezen, onder andere wegens hun fysische en psychische aftakeling ten gevolge van hun drugverslaving en in financiële moeilijkheden komen, die gebruikers mogelijks tot criminaliteit verleiden. Op 19.12.2024 werd u veroordeeld tot een gevangenisstraf van 2 jaar in staat van bijzondere herhaling en tot een geldboete van 8.000 euro (vervangende gevangenisstraf: 90 dagen).

Op 25.09.2024 werd u veroordeeld tot een gevangenisstraf van 8 jaar daar u zich schuldig maakte aan extreem ernstige feiten. In een periode van 9 dagen pleegde u 2 zware diefstallen bij weerloze slachtoffers in de beslotenheid van hun eigen woning. Het klaarblijkelijke gemak waarmee u de zwaarwichtige feiten die leidden tot deze veroordeling pleegde, is bijzonder verontrustend.

Op 21.12.2023 maakte u zich samen met [P.M.D.] schuldig aan een diefstal met geweld, waarbij jullie de woning van het slachtoffer binnendrongen met een bivakmuts op. De feiten waren goed voorbereid en gingen gepaard met brutaal geweld, waarbij het slachtoffer in haar eigen woning in het gezicht werd geslagen en vervolgens op een stoel werd gekneveld, waarna haar volledige woning werd doorzocht. [M.D.] had de dag voor de feiten reeds een bericht gestuurd dat er in het huis van het slachtoffer "100K" zou liggen (10 kilo weed ter waarde van 100.000 euro). Hij had ook kort voor de feiten via Facebook Messenger berichten gestuurd naar het later slachtoffer waarbij hij duidelijk wou nagaan of zij die namiddag alleen thuis was. U had kort voor de feiten maar liefst 12 telefonische contacten met [M.D.] waarbij ongetwijfeld concrete onderlinge afspraken werden gemaakt over de te plegen feiten.

Op 29.12.2023 werd er aangebeld aan de woning van een tweede slachtoffer. Dit slachtoffer was 82 jaar oud en alleen aanwezig in zijn woning. Wanneer hij de deur opendeed zag hij een man staan met een muts en een sjaal voor zijn gezicht. Later bleek u deze man te zijn. U duwde het slachtoffer naar binnen en dwong hem op zijn buik te gaan liggen. Vervolgens beval u het slachtoffer de kluis te laten zien en deze te openen waarna u deze leegmaakte en enkele juwelen en horloges in uw zak stak. Daarna eiste u nog de bankkaarten van het slachtoffer en de bijhorende codes, u nam ook het gsm-toestel van het slachtoffer mee. Ten slotte werd het slachtoffer opgesloten in de badkamer waar hij enkele minuten later gevonden werd door een thuisverpleger die hem bezocht voor zijn dagelijkse verzorging. In een later verhoor verklaarde het slachtoffer dat u naast bankkaarten, juwelen en twee gsmtoestellen ook 200 euro cash meenam, de reservesleutel van zijn auto en de reserve afstandsbediening van zijn garagepoort. Om 16u36 werd er met de bankkaarten van het slachtoffer 2 maal 500 euro afgehaald bij een bankfiliaal van Crelan bank, om 17u24 werd er 2 maal 500 euro opgevraagd bij een filiaal van KBC bank, uit het strafdossier blijkt niet met zekerheid of dit al dan niet om een succesvolle geldafhaling ging waardoor de tenlastelegging beperkt werd tot een geldsom voor een totaal van 1000 euro. Zowel op de camerabeelden van Crelan als deze van KBC is dezelfde man zichtbaar bij het afhalen van het geld. Het slachtoffer was mentaal zeer sterk onder de indruk van wat hem overkomen was. U had geen scrupules en besloot, uit eenvoudige geldnood, dat een bejaarde, hulpbehoevende man in zijn eigen woning beroven een makkelijke wijze was om zich te voorzien van de nodige financiële middelen.

U stond niet stil bij de blijvende gevolgen van uw daden voor uw slachtoffers en van de invloed hiervan op het onveiligheidsgevoel voor de maatschappij. De feiten zijn uitermate ernstig en getuigen van een totaal gebrek aan respect voor de fysieke en psychische integriteit van anderen en een gebrek aan respect voor andermans eigendomsrechten. De feiten getuigen tevens van een totaal gebrek aan normbesef en bevestigen uw agressieprobleem.

Uit de met [P.M.D.] gevoerde berichtenconversatie bleek dat u van plan was om nog meer van zulke diefstallen te plegen, bij voorkeur bij oude mensen. U gaf in uw berichtenconversatie aan dat u geld nodig had voor de feestdagen en dat u van plan was om "vanaf morgen gewoon dagelijks een huis binnen te gaan" (lees: inbreken en desnoods met geweld een diefstal plegen). Uit deze berichtenconversatie bleek tevens dat vooral "oudjes" werden gevisieerd omdat deze "wel makkelijkst" zijn.

[...]

Uit uw strafregister blijkt daarnaast ook dat u zich weinig of niets aantrekt van de geldende (verkeers)reglementering en rechtelijke uitspraken. Dergelijke hardleerse houding kan onmogelijk worden aanvaard aangezien u daardoor niet alleen uzelf, maar ook andere weggebruikers in gevaar brengt. U werd immers 8 maal veroordeeld door de Politierechtbank (op 19.10.2010 (bij verstek), op 19.10.2011 (bij verstek), op 05.02.2014, op 16.03.2016, op 22.04.2022, op 26.05.2023 (bij verstek) en op 13.10.2023) tot geldboetes en rijverboden ten gevolge van allerlei inbreuken op de verkeerswetgeving, onder andere voor het besturen van een voertuig zonder houder te zijn van een verplichte aansprakelijkheidsverzekering en een rijbewijs en intoxicatie aan het stuur. Op 22.09.2017 werd u veroordeeld tot een gevangenisstraf van 1 maand met uitstel voor een termijn van 3 jaar naar aanleiding van het sturen zonder inschrijving van het voertuig, geen autokeuring, geen burgerlijke aansprakelijkheid en sturen zonder onderzoek. U staat duidelijk niet stil bij het risico waaraan u andere weggebruikers blootstelt door uw roekeloos gedrag. U gaat volledig voorbij aan de mogelijke gevolgen van uw handelen. U beseft blijkbaar niet dat het deelnemen aan het verkeer slechts kan gebeuren mits naleving van de vigerende wetten en besluiten. Deze feiten zijn ernstig omdat ze getuigen van een totaal gebrek aan verantwoordelijkheidszin in het verkeer en verder aantonen dat u zich boven de wet verheven voelt." (eigen onderlijning)

Aldus wijst verweerder er in de bestreden beslissing op waarom deze door verzoeker gepleegde feiten als "extreem ernstig" of "uitermate ernstig" kunnen worden omschreven en kunnen worden gekwalificeerd als "zeer zware criminaliteit". In dit verband wordt nog gewezen op volgende motivering in de bestreden beslissing:

"De door u gepleegde feiten kunnen onmiskenbaar worden gekwalificeerd als zeer zware criminaliteit. De onverschilligheid voor het welzijn van de slachtoffers, gecombineerd met de zorgvuldige voorbereiding, de herhaalde aard van de criminele handelingen en de intentie nog gelijkaardige feiten te plegen, rechtvaardigt de kwalificatie van deze feiten als uitermate ernstige misdrijven met verregaande gevolgen. Het is algemeen bekend dat dergelijke overvallen een zeer hevige impact hebben op de slachtoffers. De slachtoffers ondervinden nog lange tijd de gevolgen van hetgeen hen door de dader(s) is aangedaan. U heeft enkel en alleen voor uw eigen financiële gewin de slachtoffers in een buitengewoon beangstigende situatie gebracht en een grove inbreuk op hun persoonlijke levenssfeer gemaakt. U stond helemaal niet stil bij de emotionele en psychische gevolgen voor hen. U hield geen rekening met het veiligheidsgevoel dat door dergelijke feiten in het gedrang kwam, noch met het trauma waarmee u de slachtoffers opzadelde. U gaf door uw handelen blijk van elk normbesef te zijn ontbloot, eveneens getuigt uw handelen van een grote gewetenloosheid. Het plegen van dergelijke feiten wijst op een gevaarlijke antisociale mentaliteit waardoor de openbare veiligheid ernstig in het gedrang wordt gebracht. Gelet op het gewelddadige karakter van de feiten, het uitkiezen van kwetsbare slachtoffers, de gedetailleerde voorbereiding en uitvoering van de feiten, kunnen de gepleegde feiten zonder twijfel worden gekwalificeerd als "zeer zware criminaliteit". Uw daden tastten niet enkel de fysieke en psychologische integriteit van de slachtoffers ernstig aan, maar hebben ook een breed maatschappelijk effect door het verstoorde veiligheidsgevoel. Uw intentie om meerdere keren in te breken en daarbij ernstig geweld te gebruiken, vooral gericht op kwetsbare individuen, getuigt van een zeer gevaarlijke criminele ingesteldheid in uw hoofd. Het geweld en de vernedering die de slachtoffers ondervonden, samen met het aanzienlijke risico voor hun fysieke en psychische welzijn, maken deze feiten uitermate ernstig. Uw motief, het verkrijgen van geld voor de feestdagen, maakt uw handelen nog zorgwekkender. De combinatie van gewelddadigheid, voorbedachte rade en het systematisch gericht zijn op ouderen maakt dit tot een misdrijf van de zwaarste orde. Gelet op de gevolgen voor de slachtoffers en de bedreiging voor de samenleving, dienen deze feiten dan ook als "zeer zware criminaliteit" te worden gekarakteriseerd.

Bij de teelt van cannabis worden chemische producten gebruikt om zo snel mogelijk de groei van planten te stimuleren, zonder enige controle van de effecten daarvan op de volksgezondheid. De individuele gebruiker raakt verslaafd en zijn gezondheid wordt op den duur onherroepelijk aangetast. Om de financiële opbrengsten te maximaliseren en om geen argwaan te wekken gaat de kweek van cannabis hand in hand

met de diefstal van stroom. De cannabisplantages dragen ook ernstige risico's op brand in zich, nu zij zich laten kenmerken door grote niet-gekeurde wijzingen aan het elektriciteitsnetwerk. De omvang van de plantage en de bijbehorende elektriciteitsdiefstal wijzen op georganiseerde criminele praktijken die verder gaan dan individuele handel. De opzet van de plantage, in samenwerking met onbekende Albanezen, wijst op een grotere criminele structuur waarin u een actieve rol speelde. De criminaliteit gaat verder dan alleen de productie van illegale middelen; het heeft verwoestende gevolgen voor de gezondheid van verslaafden, draagt bij aan de destabilisatie van de samenleving en heeft het risico op brand en andere gevaren als gevolg van de illegale elektriciteitsafname. Al deze factoren samen rechtvaardigen de conclusie dat ook deze daden onder de noemer zeer zware criminaliteit geplaatst kunnen worden. (eigen onderlijning)

Verweerder heeft, aan de hand van zijn voormelde motivering, wel degelijk concreet en omstandig geduid waarom volgens hem de door verzoeker gepleegde feiten en zijn persoonlijke gedragingen een voldoende ernst hebben om een beëindiging van het verblijf om ernstige redenen van openbare orde te rechtvaardigen. Hij wees op de concrete feiten en persoonlijke gedragingen van verzoeker, waarbij verzoeker meermaals werd veroordeeld voor drugsfeiten en ernstige feiten van diefstal met geweld en wederrechtelijke en willekeurige gevangenhouding. Hij wees op het totale gebrek aan respect voor de fysieke en psychische integriteit van zijn slachtoffers en op zijn gevaarlijke en agressieve ingesteldheid, zoals deze blijken uit de gepleegde feiten. De Raad acht het, in het licht van de uiteengezette feiten en persoonlijke gedragingen van verzoeker, niet kennelijk onredelijk waar verweerder heeft geoordeeld dat de gepleegde feiten een beëindiging van het verblijf omwille van *“ernstige redenen van openbare orde”* kunnen rechtvaardigen. Verzoeker toont evenmin aan dat verweerder enig specifiek gegeven onterecht niet in zijn beoordeling heeft betrokken. Hij laat ook na om te duiden op welke wijze verweerder nog verder het onderscheid had moeten maken met *“gewone”* redenen van openbare orde. Ten overvloede wijst de Raad er op dat verzoeker niet ernstig kan voorhouden dat hij om gewone *“redenen van openbare orde”* veroordelingen voor gevangenisstraffen van acht jaar en twee jaar effectief had kunnen oplopen. De loutere vaststelling van de hoge opgelegde gevangenisstraffen is op zichzelf al een belangrijke indicatie dat het in casu gaat om *“ernstige redenen van openbare orde”* en dat verzoeker zich schuldig heeft gemaakt aan zeer laakbare feiten.

2.10. Verzoeker geeft nog aan te betwisten dat er sprake is van een actuele bedreiging voor de openbare orde. Hij stelt dat het gegeven strafrechtelijke feiten te hebben gepleegd op zich onvoldoende is om te spreken van een reële, actuele en ernstige bedreiging voor de openbare orde. Hij betoogt dat er immers een daadwerkelijke en vastgestelde kans moet bestaan dat hij opnieuw *“strafrechtelijke daden”* zal begaan en een louter hypothetische kans niet volstaat. Hij voert aan dat in de bestreden beslissing niet wordt aangetoond dat hij actueel een werkelijk gevaar vormt voor de openbare orde. Hij erkent dat hij financiële problemen had, maar meent dat dit niet betekent dat hij hetzelfde gedrag zal voortzetten in de toekomst. Hij stelt dat hij spijt heeft van zijn daden en vanuit de gevangenis werkt aan zijn reklassering. Hij wijst erop dat hij geen (disciplinaire) problemen heeft in de gevangenis. Volgens hem is hiermee onvoldoende rekening gehouden.

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert evenwel dat verweerder omstandig heeft gemotiveerd omtrent het actueel karakter van het gevaar voor de openbare orde en de reële kans op recidive, en dit aan toont dat ter zake een concreet onderzoek heeft plaatsgevonden dat zich niet beperkt tot een loutere vermelding van de gepleegde strafrechtelijke feiten of een verwijzing naar het gegeven van enkele strafrechtelijke veroordelingen.

Verweerder heeft allereerst een omstandig overzicht gegeven van de (strafrechtelijke) veroordelingen van verzoeker, waarbij de meest recente dateren van 25 september 2024 en van 19 december 2024 en dit voor feiten die werden gepleegd respectievelijk op 21 en op 29 december 2023 en in de periode van 31 oktober 2023 tot 3 februari 2024. Hierbij wordt ook concreet ingegaan op de strafuitvoering en verzoekers actuele verblijf in de gevangenis. Vervolgens oordeelde verweerder inzake het actuele en ernstige gevaar voor een fundamenteel belang van de samenleving en het risico op recidive als volgt:

“Er ligt geen enkel stuk voor waaruit blijkt dat er in uw hoofde effectief sprake zou zijn van schuldbesef of -inzicht, spijt of een duidelijke gedragswijziging. U kwam veelvuldig in aanraking met politie, met de jeugdrechtbank en justitie vanwege divers delictgedrag, hetgeen op een hardnekkig en onbuigzaam antisociaal gedragspatroon wijst en strafongevoeligheid laat zien. Verdere recidive is te vrezen. Gelet op het gemak waarmee u de feiten klaarblijkelijk pleegde, uw streefdoel naar snel en gemakkelijk geldgewin, zonder zich te bekommeren om de gevolgen van uw crimineel gedrag, wordt vastgesteld dat u niet de intentie vertoont om uw gedrag te verbeteren. Het feit dat u de neiging vertoont uw gedrag verder te zetten, kan een maatregel, gestoeld op openbare orde, verantwoorden

Uit de feiten die u pleegde, blijkt dat u aast op makkelijk en snel geldgewin en dat u daarbij niet terugdeinst om zwaarwichtige criminele feiten te plegen. Gelet op de extreme ernst van de feiten, uw persoonlijkheid, uw strafregister en uw kennelijke financiële problemen, kan er legitiem afgeleid worden dat u een reële, actuele

en ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij vertegenwoordigt. Uit uw persoonlijk handelen komt een volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat u dergelijk gedrag in de toekomst zal herhalen. Het gedrag dat u vertoont, getuigt overduidelijk van een totaal gebrek aan normbesef, een agressieve en oneerlijke ingesteldheid en een manifeste afwezigheid van eerbied voor sociale, morele en economische waarden. De vaststelling dat u reeds meermaals strafrechtelijk veroordeeld werd in België, wijst erop dat u geen lessen getrokken hebt uit uw eerdere veroordelingen en dat u de ernst van uw daden niet blijkt of niet wenst in te zien, noch schijnt te begrijpen dat uw gedrag maatschappelijk onaanvaardbaar is. Het beëindigen van uw verblijfsrecht is dan ook een noodzakelijke maatregel voor de bescherming van de orde en ter preventie van strafbare feiten daar uw gedrag een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving, uw persoonlijke belangen wegen niet op tegen het belang van de maatschappij in het algemeen.

[...]

Zoals reeds uiteengezet blijkt uit uw persoonlijk gedrag een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving. Gelet op uw ingesteldheid, uw eerdere veroordelingen, het lucratief karakter van de feiten en uw kennelijke financiële problemen, bestaat er een ernstig gevaar dat u zal recidiveren. Uit het vonnis d.d. 25.06.2024 blijkt dat u verwees naar uw moeilijke jeugd en huidige sociale situatie. U stelde ernstige financiële problemen te hebben waarvoor u geen uitweg zag, gezien u een zelfstandige activiteit uitbaatte kon u niet worden toegelaten tot de collectieve schuldenregeling. Er is sprake van een reële verhoogde maatschappelijke gevaarlijkheid waartegen onze samenleving maximaal moet beschermd worden. Sinds 02.02.2024 verblijft u in de gevangenis. Uw strafeinde is volgens uw huidige detentiefiche vastgesteld op 31.01.2032. U legt geen enkel stuk voor waaruit blijkt dat u een oplossing heeft voor uw financiële problemen.”

In de bestreden beslissing wordt aldus meermaals gewezen op verzoekers persoonlijke gedragingen en zijn omstandig strafverleden waaruit in alle redelijkheid een reëel risico op recidive en een actueel en ernstig gevaar voor een fundamenteel belang van de samenleving kan worden afgeleid. Verzoeker kan evenmin overtuigen dat verweerder in dit verband geen zorgvuldig onderzoek heeft gevoerd of bepaalde elementen onterecht niet in rekening bracht.

Verzoeker betoogt allereerst dat het loutere gegeven dat hij financiële problemen had nog niet betekent dat hij eenzelfde gedrag zal voortzetten in de toekomst en dat, gelet op zijn strafeinde in 2032, het logisch is dat er nog geen oplossing voorligt in verband met deze financiële problemen. Ondanks zijn verdere betoog als zou hij vanuit de gevangenis werken aan zijn reklassering, erkent verzoeker aldus dat actueel geen oplossing voorligt voor zijn financiële problemen. Dit betreft trouwens maar één van de elementen die verweerder ertoe brachten een reëel risico op recidive vast te stellen. Deze overige elementen worden door verzoeker ongemoeid gelaten. Met verzoekers betoog wordt geen afbreuk gedaan aan de beoordeling dat, onder meer nu actueel geen oplossing voorligt voor zijn financiële problemen, in de huidige omstandigheden een reële kans op nieuwe strafbare feiten bestaat.

Verzoeker stelt verder op blote wijze dat hij “zijn les heeft geleerd” en “spijt heeft van zijn daden”, dat hij vanuit de gevangenis werkt aan zijn reklassering en dat hij in de gevangenis geen disciplinaire problemen kent. Er blijkt echter niet dat hij deze elementen voor het nemen van de bestreden beslissing concreet ter kennis heeft gebracht aan het bestuur, noch heeft hij de moeite genomen om deze elementen met een begin van bewijs te onderbouwen. Deze laatste twee elementen vermogen bovendien op zichzelf in geen geval afbreuk te doen aan, of determinerend te kunnen zijn in, de beoordeling inzake het actuele en ernstige gevaar dat hij vormt voor de samenleving.

2.11. Gelet op wat voorafgaat, kan verzoeker niet overtuigen dat verweerder op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat zijn persoonlijke gedragingen een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging vormen voor een fundamenteel belang van de samenleving en deze rechtvaardigen, meer zelfs het noodzakelijk maken, dat een einde wordt gesteld aan zijn verblijf. Hij maakt niet aannemelijk dat enig concreet gegeven dat zijn persoonlijke situatie kenmerkt hierbij onterecht niet of onvoldoende in rekening is gebracht.

2.12. In een vierde onderdeel van het middel voert verzoeker aan dat de bestreden beslissing disproportioneel ingrijpt in zijn privé- en gezinsleven en dat verweerder er niet in is geslaagd een zorgvuldige en redelijke afweging te maken. Hij betoogt dat hij op achtjarige leeftijd naar België is gekomen en dat hij op elfjarige leeftijd in het bezit werd gesteld van een verblijfskaart. Hij wijst op zijn schoollopen in België en op zijn verschillende tewerkstellingen, alsook op zijn zelfstandige activiteiten die hij echter stop diende te zetten omwille van financiële problemen. Hij stelt dat hij met zijn kerngezin naar België is gekomen en dat hij geen contacten meer heeft met de weinige familieleden die nog in Nederland wonen. Hij is van mening dat de hechtheid van zijn banden met België ruim wordt onderschat door verweerder.

2.13. Artikel 44bis, § 4 van de Vreemdelingenwet voorziet dat bij de beslissing tot beëindiging van het verblijf rekening moet worden gehouden met de duur van het verblijf in België, de leeftijd, de gezondheidstoestand, de gezins- en economische situatie, de sociale en culturele integratie in België en de mate waarin er nog banden zijn met het land van oorsprong.

Artikel 45, § 2 van de Vreemdelingenwet onderlijnt in die zin ook dat de in artikel 44bis van deze wet bedoelde beslissingen *“in overeenstemming [moeten] zijn met het evenredigheidsbeginsel”*.

De wetgever wees hiermee op het belang van een belangenafweging, waarbij moet worden gelet op de bescherming van artikel 8 van het EVRM (*Parl.St. Kamer 2016-17, nr. 2215/001, p. 18*). De kritiek van verzoeker wordt daarom mede beoordeeld in het licht van de bepalingen van het eveneens geschonden geachte artikel 8 van het EVRM.

2.14. Voormelde verdragsbepaling luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Artikel 8 van het EVRM beschermt het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven, recht dat echter niet absoluut is. Het EHRM heeft er zo bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, hebben de verdragsstaten de taak om de openbare orde te waarborgen en om hierbij de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Wanneer er sprake is van een situatie van weigering van voortgezet verblijf, zoals een beëindiging van verblijf, dan vormt zulke maatregel een inmenging in de uitoefening van het recht op eerbiediging van het privé- en/of gezinsleven. Bijgevolg dient in dat geval het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen.

Binnen de grenzen gesteld door artikel 8, tweede lid van het EVRM, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien (legaliteit), ze is geïnspireerd door één of meerdere van de in deze bepaling vermelde legitieme doelen (legitimiteit) en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om één van deze doelen te bereiken (proportionaliteit).

Deze laatste vereiste impliceert dat er een belangenafweging plaatsvindt waarbij een *‘fair balance’* moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie, enerzijds, en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde, anderzijds (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 76).

In deze belangenafweging moeten alle van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken. Waar overwegingen van openbare orde of nationale veiligheid een rol spelen, zoals in casu, heeft het EHRM een aantal welbepaalde criteria geformuleerd die nationale overheden moeten leiden bij het maken van een billijke belangenafweging, namelijk de zogenaamde Boultif/Üner-criteria (EHRM 2 augustus 2001, Boultif/Zwitserland, § 48; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), §§ 57 en 58).

Het betreft:

- (1) de aard en ernst van het gepleegde misdrijf;
- (2) de duur van het verblijf in het gastland;
- (3) het tijdsverloop sinds het misdrijf en het gedrag van betrokkene tijdens die periode;
- (4) de nationaliteit van alle betrokkenen;
- (5) de gezinssituatie van de betrokkene;
- (6) de vraag of de (huwelijks)partner op de hoogte was van het misdrijf bij de totstandkoming van de gezinsband;

- (7) de vraag of er kinderen zijn geboren uit de relatie en, als dit het geval is, hun leeftijd;
- (8) de ernst van de moeilijkheden die de (huwelijks)partner zal ondervinden indien hij/zij de vreemdeling zou volgen naar het land waarnaar deze wordt uitgewezen;
- (9) het belang en welzijn van de kinderen, in het bijzonder de ernst van de problemen die zij waarschijnlijk zullen ondervinden in het land van herkomst van de vreemdeling;
- (10) de hechtheid van de sociale, culturele en familiebanden van de vreemdeling met het gastland en met zijn land van herkomst.

Het gewicht dat aan elk van deze criteria moet worden gehecht, varieert naargelang de specifieke omstandigheden van de voorliggende zaak (EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 70).

2.15. Het wordt in casu niet betwist dat verzoeker een privé- en/of gezinsleven heeft in België en dat de beëindiging van zijn verblijf een inmenging vormt in de uitoefening van zijn recht op een privé- en/of gezinsleven (cf. EHRM 15 november 2012, nr. 52873/09, Shala/Zwitserland, § 40; EHRM 11 juni 2013, nr. 52166/09, Hasanbasic/Zwitserland, § 49; EHRM 25 maart 2014, nr. 2607/08, Palanci/ Zwitserland, § 53; EHRM 2 juni 2015, nr. 6009/10, K.M./Zwitserland, § 47). De Raad dient deze inmenging te toetsen aan het tweede lid van artikel 8 van het EVRM.

2.16. Uit de bestreden beslissing volgt dat het verblijf van verzoeker wordt beëindigd op grond van artikel 44bis, § 2 van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing heeft aldus een wettelijke basis, wat niet (langer) ter discussie staat. Het is verder niet betwistbaar dat zij een legitiem doel nastreeft, met name de bescherming van de openbare orde en de preventie van strafbare feiten. De inmenging in het gezins- en/of privéleven van verzoeker voldoet bijgevolg aan de formele voorwaarden bepaald in artikel 8, tweede lid van het EVRM.

2.17. Vervolgens moet worden onderzocht of de inmenging noodzakelijk is, met name of zij wordt gerechtvaardigd door een dwingende maatschappelijke behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel (EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 juni 2015, nr. 6009/10, K.M./Zwitserland, § 51 en 53). Dit vereist dat verweerder een zorgvuldige en redelijke afweging moet maken tussen het belang van verzoeker en diens gezins- of familieleden enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het handhaven van de openbare orde anderzijds.

2.18. Uit wat voorafgaat, blijkt reeds dat verweerder kon oordelen dat verzoeker gelet op zijn persoonlijke gedragingen een werkelijke, ernstige en actuele bedreiging vormt voor de openbare orde.

2.19. De Raad stelt verder vast dat een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat verweerder met al de door verzoeker tijdens het horen ingeroepen elementen van een gezins- en/of privéleven, zoals hierboven ook nog eens aangehaald door verzoeker, rekening heeft gehouden. Hierover wordt in deze beslissing gemotiveerd als volgt:

“U stelde sinds 4 jaar een duurzame relatie te hebben met [F.Z.J.S.] (geboren te [B.] op [...], van Belgische nationaliteit). Mevrouw [F.] kwam tot 09.01.2025 regelmatig op bezoek in de gevangenis (zie bezoekerslijst tot 25.02.2025).

Voordat u op 02.02.2024 opgesloten werd in de gevangenis stond u nooit officieel ingeschreven op hetzelfde adres als mevrouw [F.]. Uit het vonnis d.d. 25.06.2024 blijkt dat mevrouw [F.] toen verklaarde dat ze uw ex-partner was. Ze vertelde dat u regelmatig bij haar verbleef omdat u al een tijdje geen vaste verblijfplaats meer had. Na de huiszoeking had ze al uw spullen bij elkaar gezocht om deze te verwijderen uit haar woning, ze wou met u niets meer te maken hebben. Het gegeven dat zij u kwam bezoeken in de gevangenis doet op zich niet getuigen van een duurzame relatie of bijzondere vorm van afhankelijkheid ten opzichte van elkaar. Bovendien blijkt uit de bezoektolating van de gevangenis dat het bezoek van mevrouw [F.] niet meer toegestaan is. Gevraagd naar de reden hiervoor, werd aan de Administratie medegedeeld dat dit op uw eigen initiatief is en dat sinds 04.02.2025. U duidt niet concreet welke elementen in het voorliggende geval dan specifiek wijzen op het duurzaam en voldoende hecht karakter van de relatie. U blijft in gebreke om met voldoende concrete elementen aannemelijk te maken dat deze relatie als gezinsleven in de zin van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de Mens (hierna: EVRM) is te beschouwen. Een schending van artikel 8 van het EVRM in dit verband is niet aannemelijk gemaakt.

Uw (half)zussen [Y.M.] (geboren te [...] op [...], van Nederlandse nationaliteit – EU+ kaart geldig tot 31.01.2034) en [D.K.N.] (geboren te [...] op [...], van Nederlandse nationaliteit – E+ kaart geldig tot 25.08.2025) verblijven in België. [M.] komt op bezoek in de gevangenis.

Opdat een relatie tussen meerderjarige broers en halfzussen onder de bescherming van artikel 8 EVRM kan vallen, zijn er in beginsel bijkomende elementen van afhankelijkheid vereist die anders zijn dan de gewoonlijke affectieve banden (EHRM 15 oktober 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, par. 33; EHRM 12

januari 2010, nr. 47486/06, A.W. Khan v. Verenigd Koninkrijk, par. 32; EHRM 15 mei 2012, nr. 16567/10, Nacic e.a. v. Zweden, par. 76). Uit de stukken van het administratief dossier blijken geen bijkomende elementen van afhankelijkheid tussen u en een van uw halfzussen. Het gegeven dat [M.] u bezoekt in de gevangenis is enkel een bewijs van de normale affectieve banden die een familie met elkaar onderhoudt, maar doet geenszins getuigen van een bijzondere vorm van afhankelijkheid ten opzichte van elkaar. Uit de omstandigheid dat u een eventueel E.T. bij uw zus zou wensen door te brengen, kan niet ipso facto een band van bijzondere afhankelijkheid tussen u en haar worden afgeleid. Uw leeftijd, met name bijna 32 jaar oud, laat in beginsel toe te veronderstellen dat u in staat kan worden geacht om op zelfstandige basis een leven te leiden en in uw levensonderhoud te voorzien. Een mogelijke financiële afhankelijkheid en het inwonen volstaan niet om een bijzondere afhankelijkheid van (een van) uw familieleden aan te tonen. Eventuele financiële ondersteuning kan door uw familieleden, ook als u buiten België verblijft, gegeven worden (bijvoorbeeld door middel van storting). Een morele afhankelijkheidsband die verder reikt dan de gewone affectieve banden en die voldoende blijkt uit de feiten met (één van) uw familieleden werd niet aangetoond.

U maakt daarnaast ook melding van de aanwezigheid in België van uw neven en nichten. Op geen enkele manier wordt aangetoond dat er daadwerkelijk sprake is van hechte persoonlijke banden met één van hen, noch wordt een familieband aangetoond. U beperkt zich ertoe te stellen dat zij in België verblijven.

De vermelde familieleden kunnen België vrijelijk in- en uitreizen en kunnen dan ook contact met u onderhouden middels (korte) bezoeken aan u in Nederland alsook middels de moderne communicatie-middelen. Dat het contact met hen moeilijker zal verlopen, is wederom enkel en alleen het gevolg van uw eigen misdadig gedrag.

De aanwezigheid van voormelde familieleden in België heeft u er niet van weerhouden telkens opnieuw ernstige feiten te plegen. Uit uw strafdossier blijkt trouwens dat uw neef (zij het dat u deze zelf niet vermeld heeft) het, net als u, niet al te nauw neemt met de wet.

De ernstige bedreiging voor de openbare orde die uit uw gedrag voortvloeit is zodanig dat uw persoonlijke belangen geen voorrang mogen hebben op het vrijwaren van de openbare orde.

Het wordt niet betwist dat het beëindigen van uw verblijf met het oog op een latere verwijdering een inmenging vormt in uw privéleven gezien de duur van uw verblijf in België. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven is echter niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. De inmenging wordt als noodzakelijk beschouwd voor de bescherming van de orde en ter voorkoming van strafbare feiten.

Hoewel u in het hoorrecht o.a. aanhaalde sinds 2001 in België in België te zijn, blijkt uit uw administratief dossier dat u op 17.09.2004 in België bent aangekomen, u was toen 11 jaar. Inmiddels bent u 31 jaar oud. Het is inherent aan een langdurig verblijf dat hier bijvoorbeeld een schoolopleiding is genoten en dat er, behalve de familiebanden, ook sociale en culturele banden zijn. Het is begrijpelijk dat u tijdens uw verblijf in België vriendschappen hebt opgebouwd en dat uw sociale leven zich hier afspeelt. Dit betekent echter niet dat er niet van u gevergd zou kunnen worden dat u, nadat uw recht op verblijf beëindigd werd, terug zou keren naar Nederland. Uit niks blijkt dat de banden die u met België opgebouwd hebt van een dergelijk uitzonderlijke aard zouden zijn dat deze vermogen op te wegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat u door uw persoonlijk gedrag kan worden geacht te vormen voor de openbare orde. U legt immers geen enkel document voor dat het tegendeel bewijst.

Zoals reeds vermeld, werd u binnen het tijdvak van 10 jaar dat aan onderhavige beslissing voorafging, 3 maal strafrechtelijk veroordeeld. Supra werden de ernstige feiten en gedragingen die aan de grondslag van deze veroordelingen lagen en die duidelijk getuigen van een gebrek aan respect voor de normen in de maatschappij reeds uitgebreid weergegeven. Uit uw gedrag en de aard van de feiten die tot uw verschillende veroordelingen hebben geleid, blijkt dat u niet werkelijk geïntegreerd bent in onze maatschappij. De integratie van de burger van de Unie stoelt behalve op territoriale en temporele aspecten, immers ook op kwalitatieve aspecten. Het lijkt zonder meer duidelijk dat uw gedrag gedurende de tien jaren die voorafgaan aan onderhavige beslissing blijkt geeft van een volledige afwezigheid van de wil om te integreren in de samenleving waarbinnen u zich ophoudt en waarvan u zo totaal en consequent bepaalde fundamentele waarden heeft miskend.

Het contact met vrienden en kennissen in België kan u onderhouden via de moderne communicatiemiddelen en indien zij dat wensen, zouden zij u in Nederland dan wel elders kunnen komen bezoeken. Daarnaast kunnen zij u ook vanuit België ondersteunen bij uw herintegratie in Nederland dan wel in een derde land.

Het gegeven dat u in het verleden gewerkt heeft in België is niet van dien aard om onderhavige maatregel te milderen. Uit uw administratief dossier blijkt dat u officieel als zelfstandige aangesloten was bij een sociale verzekeringskas van 01.09.2021. Er kan opgemerkt worden dat de gepleegde strafbare feiten een hunker naar snel winstbejag aantonen. Gelet op de herhaling van de feiten blijkt het niet uw intentie om (enkel) een eerlijke en stabiele job uit te oefenen met respect voor de regels van het gastland, u bleek immers niet tevreden met wat u op legale wijze verdiende en vulde dit aan met zware diefstallen bij weerloze slachtoffers in de beslotenheid van hun eigen woning en met de teelt en verkoop van cannabis. Er liggen geen stukken voor dat u in Nederland geen job zou kunnen vinden om in uw levensonderhoud te kunnen voorzien. De werkervaring die u in België opgedaan heeft, kan alleen maar in uw voordeel werken bij het vinden van een job elders.

Het wordt niet betwist dat het terugkeren naar Nederland, om daar een leven op te bouwen, enige aanpassing zal vergen. Dat wil echter niet zeggen dat het onmogelijk zou zijn. Er werden geen elementen voorgelegd dat er onoverkomelijke of bijzondere obstakels voor u bestaan om u in Nederland te vestigen. U verklaarde dat uw stiefvader [L.S.R.] (geboren te [...] op [...], van Nederlandse nationaliteit) en uw broer [S.K.] (geboren te [...] op [...], van Nederlandse nationaliteit) in Nederland wonen. U zou geen contact meer hebben met uw stiefvader. Het gegeven dat u geen contact met uw stiefvader stelt te hebben, betekent niet dat dit contact niet hersteld zou kunnen worden. Het teruggaan naar Nederland is misschien een kans om de band tussen u en uw stiefvader weer aan te halen. Zelfs indien er toch geen sociaal netwerk zou zijn, laat uw leeftijd toe te veronderstellen dat u in staat kan worden geacht om op zelfstandige basis uw leven in Nederland opnieuw op te bouwen, uw banden met uw geboorteland terug aan te sterken, er in uw levensonderhoud te voorzien en er huisvesting te vinden zelfs indien u geen beroep zou kunnen doen op familie daar.

Zoals reeds vermeld rechtvaardigen de bescherming van de orde en het voorkomen van de strafbare feiten de inmenging in het uitoefenen van uw recht op de eerbiediging van uw privéleven. De bescherming van de openbare orde weegt zwaarder dan de privébelangen die u kan doen gelden.

U hebt geen elementen aangebracht met betrekking tot uw gezondheidstoestand of m.b.t. de gezondheidstoestand van één van uw familieleden die onderhavige beslissing zouden kunnen beïnvloeden.”

Uit wat voorafgaat, blijkt dat een concrete beoordeling en belangenafweging hebben plaatsgevonden tussen de vastgestelde ernstige redenen van openbare orde en verzoekers persoonlijke en familiale belangen. Hierbij werden de verschillende door verzoeker aangebrachte gegevens en stukken in rekening gebracht. Er werd rekening gehouden met de duur van het verblijf van verzoeker in België, zijn leeftijd, zijn gezondheidstoestand, zijn gezins- en economische situatie, zijn sociale en culturele integratie in België en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong. Een lichtzinnige beoordeling kan geenszins worden vastgesteld. Voormelde motieven wijzen er integendeel op dat verweerder oog heeft gehad voor de verschillende elementen die verzoekers situatie kenmerken. Verzoeker kan zich in dit verband ook niet beperken tot het louter herhalen van de aangebrachte elementen, maar dient met concrete argumenten aan te tonen dat verweerder onzorgvuldig of kennelijk onredelijk handelde of dat de bestreden beslissing disproportioneel ingrijpt in zijn persoonlijke en familiale belangen.

2.20. Verweerder heeft allereerst concreet rekening gehouden met de aanwezigheid in België van verzoekers familieleden en beweerde Belgische partner. Hij stelde vast dat verzoeker geen relatie meer blijkt te onderhouden met de Belgische partner. Verder ging verweerder in op de relatie van verzoeker met zijn (half)zussen. Hij oordeelde dat, bij gebrek aan bijkomende elementen van afhankelijkheid, geen sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven zoals bedoeld in artikel 8 van het EVRM. Verweerder motiveerde nog dat er van verzoeker, als een volwassen man van bijna 32 jaar, kan worden verwacht dat hij op zelfstandige basis een leven kan leiden en in zijn eigen levensonderhoud kan voorzien, waarbij bijkomend wordt gewezen op de mogelijkheid van een financiële ondersteuning door zijn familie, ook wanneer verzoeker buiten België verblijft. Vervolgens motiveerde verweerder dat verzoeker niet aantoonde dat hij hechte persoonlijke banden met zijn neven en nichten in België onderhoudt en de werkelijke familieleden verzoeker steeds kunnen bezoeken in Nederland en het contact kan blijven behouden via de moderne communicatiemiddelen.

De Raad stelt vast dat verzoeker met zijn kritiek geen of weinig rekening houdt met de eigenlijke motieven en afweging in de bestreden beslissing en dat hij nalaat concrete elementen inzake zijn voorgehouden

gezinsleven in België naar voren te brengen die onterecht niet in rekening zijn gebracht of die maken dat verweerder op kennelijk onredelijke wijze is gekomen tot zijn beoordeling dat verzoekers belangen niet opwegen tegen de maatschappelijke belangen, waaronder de bescherming van de openbare orde. Door enkel en alleen te stellen dat hij met zijn kerngezin naar België is gekomen en dat een groot deel van zijn familie hier nog woont, betwist noch weerlegt verzoeker de concrete motieven van de bestreden beslissing.

2.21. Verweerder heeft er verder rekening mee gehouden dat verzoeker in 2004 als minderjarige naar België kwam en dat hij ongeveer 20 jaar legaal in dit land heeft verbleven. Hij heeft op zich niet betwist dat verzoeker aldus een privéleven heeft opgebouwd in België. Verweerder oordeelde echter dat dit privéleven niet van die aard is dat dit vermog op te wegen tegen de ernstige redenen van openbare orde die spelen in het geval van verzoeker. Dit alles werd concreet uiteengezet, waarbij ook rekening werd gehouden met de door verzoeker aangebrachte elementen van zijn schoollopen en tewerkstellingen in België. Verweerder achtte een verderzetting van verzoekers leven in Nederland mogelijk.

Verzoeker toont niet aan dat de beoordeling niet voldoende grondig is gebeurd of dat enig concreet element onterecht niet in rekening is gebracht. Hij komt wezenlijk niet verder dan het herhalen van wat hij heeft gesteld tijdens het horen en het betogen dat de belangenafweging disproportioneel is. Zoals aangehaald, werden deze verklaringen echter in rekening gebracht en verzoeker laat na om concreet in te gaan op de ter zake gedane beoordeling, in het bijzonder de beoordeling dat *“[h]et niet [wordt] betwist dat het terugkeren naar Nederland, om daar een leven op te bouwen, enige aanpassing zal vergen. Dat wil echter niet zeggen dat het onmogelijk zou zijn. Er werden geen elementen voorgelegd dat er onoverkomelijke of bijzondere obstakels voor u bestaan om u in Nederland te vestigen. U verklaarde dat uw stiefvader [L.S.R.] (geboren te [...] op [...], van Nederlandse nationaliteit) en uw broer [S.K.] (geboren te [...] op [...], van Nederlandse nationaliteit) in Nederland wonen. U zou geen contact meer hebben met uw stiefvader. Het gegeven dat u geen contact met uw stiefvader stelt te hebben, betekent niet dat dit contact niet hersteld zou kunnen worden. Het teruggaan naar Nederland is misschien een kans om de band tussen u en uw stiefvader weer aan te halen. Zelfs indien er toch geen sociaal netwerk zou zijn, laat uw leeftijd toe te veronderstellen dat u in staat kan worden geacht om op zelfstandige basis uw leven in Nederland opnieuw op te bouwen, uw banden met uw geboorteland terug aan te sterken, er in uw levensonderhoud te voorzien en er huisvesting te vinden zelfs indien u geen beroep zou kunnen doen op familie daar.”* Verzoeker geeft hoogstens aan dat hij het niet eens is met de gedane beoordeling en belangenafweging, maar hiermee toont hij niet met voldoende concrete argumenten aan dat deze als onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of disproportioneel is te beschouwen.

2.22. De Raad besluit dat verweerder, in het kader van het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven, de gezins- en persoonlijke belangen van verzoeker heeft afgewogen tegen het algemeen belang van de Belgische staat bij het handhaven van de openbare orde. Hij heeft daarbij op zorgvuldige wijze alle relevante feiten en omstandigheden in overweging genomen. Hij heeft deze feiten en omstandigheden vervolgens kenbaar afgewogen tegen de vaststelling dat er ernstige en actuele redenen van openbare orde aanwezig zijn die voortvloeien uit het persoonlijke gedrag van verzoeker. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat dit onderzoek niet met de vereiste zorgvuldigheid heeft plaats-gevonden of dat verweerder hierbij kennelijk onredelijk heeft gehandeld of nog dat er sprake is van een disproportionele belangenafweging. De Raad oordeelt dat verweerder in de bestreden beslissing niet ten onrechte het standpunt heeft ingenomen dat er geen sprake is van een schending van artikel 8 van het EVRM.

2.23. Samengevat stelt de Raad vast dat een schending van artikel 8 van het EVRM of artikel 44bis van de Vreemdelingenwet niet blijkt, net zomin als een schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel of het evenredigheidsbeginsel.

2.24. Artikel 28 van de richtlijn 2004/38/EG werd omgezet in de Belgische rechtsorde. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffritti, punt 13). Verzoeker toont dit evenwel niet aan. Hij toont evenmin aan dat de nationale wetgeving wordt toegepast op zodanige een wijze dat het met de richtlijn beoogde resultaat niet wordt bereikt.

2.25. Verzoeker betoogt ten slotte dat, waar de bestreden beslissing niet gepaard gaat met een terugkeerverplichting, *“de Terugkeerrichtlijn een dergelijke ambiguïteit niet duldt”* en *“het alleszins onredelijk is om [hem] in onwettig verblijf te laten als zorgdrager van zijn wettelijke partner en kinderen die hier wettig verblijven”*. Verzoeker gaat er aldus aan voorbij dat hij als Unieburger helemaal niet valt onder de Terugkeerrichtlijn. Hij kan evenmin overtuigen dat hij momenteel *“zorgdrager”* is van zijn wettelijke partner en kinderen in België. Hij toont zelfs niet aan dat hij nog een partner of kinderen heeft, laat staan dat hij enige zorg voor hen zou opnemen, en dit nog daargelaten de vraag hoe verzoeker enige zorg zou kunnen opnemen, gelet op zijn verblijf in de gevangenis.

2.26. Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingen-betwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientwintig november tweeduizend vijftientwintig door:

I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS